

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 11. junija 1936

Štev. 23.

Izhaja vsak četrtak. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Triumf volje

»Treba je hoteti — vsak dan, vsako minuto iznova...«

Tako smo prejšnji teden zapisali na tem mestu. Nismo mislili, da bomo že danes lahko podali blesteč dokaz za tehtnost tega dragocenega življenjskega nauka.

Cenjeni bralci naj nam ne zamerijo, če stopimo po ta dokaz v stroko, ki doslej v naši žurnalistiki ni dajala snovi za uvodnike. Po naši sodbi po krivem; ne samo zato, ker so poglavja iz te stroke dostikrat že sama po sebi taka, da jih lahko postavimo kot popolnoma enakovredna ob bok političnim in gospodarskim razglabljanjem — a še večkrat zato, ker s svojimi učinki kar vidno posegajo v privilegirano področje visoke politike in v nedotakljiva poglavja o kulturi, narodnem gospodarstvu i. sl.

V mislih imamo tolikanj hvalisani, pa hkratu nič manj prezirani sport.

In na tem prostranem področju novodobnega človekovega izživljanja nam je danes v mislih pač najbolj neznan, preprostemu ljudstvu najbolj tuji, po pravici ali po krivem za dragega in gosposkega razobnani tenis.

Naši dečki so v soboto, nedeljo in ponedeljek premagali v Parizu, na tujih tleh, domačine Francoze — še pred štirimi leti nedosegljive prvake sveta, igralce, ki so danes še zmerom prav med prvimi v Evropi in na svetu.

Ze vidim preprostega bralca, kako prezirljivo zmiguje z rameni: »Frakarija! In uvodnik greste pisat o tem? Nimate boljšega za pod pero?«

Motiš se, prijatelj! Samo par besed o tolikanj razširjeni sodbi, ki si ji dal izraza z besedo »frakarija«: tenis je danes prav tako drag ali nedrag sport kakor smučanje; nič bolj in nič manj; pristopen je današnji dan vsakomur, kdor premore izdatke za lopar, žoge in zmerno članarino — nič več ti ni treba torej biti zato iz »boljše« družine kakor nekoč. Motiš se tudi zato, ker je tenis današnji dan tako naporen, tolikanj atletskega sporta, da ga tako imenovana »frakarija« ne prenese več. (Saj sva si edina: teniška frakarija je namreč v mojih očeh tista gosposčina, po možnosti jara, ki hodi v belih hlačah in krilih z loparjem pod roko samo paradirat na igrišče.) Ne, prijatelj! Kdor izmed nas danes zmaga na turnirjih v Parizu, Londonu, Berlinu — pa tudi v Zagrebu! — je sportnik v pravem in najlepšem pomenu besede.

To sem bil dolžan napisati za uvod; da bodo razčiščeni pojmi med nami.

Punčec, Palada, Mitić in Kukuljević: ta štiri imena bi imela biti danes v ustih vsakega Jugoslavana. Ti štirje mladi zagrebški sportniki so na svoj način prav tako veliki in zaslužni za nas, kakor je postal naš štukelj tisti dan, ko si je pred nekaj leti priboril svetovno prvenstvo v telovadbi. Ti štirje mladi sportniki so najprej v Zagrebu premagali Čeha — verjemite mi, že to je bil trd oreh; saj je češki tenis med najboljšimi v Evropi — nato so se odpeljali v Pariz in ... prišli, videli in zmagali!

V Jugoslaviji ni tenisu z rožicami postlano. Pred vsem ta sport ni tako mikaven za oči kakor nogomet; kdor ga ne razume, bo težko našel pravo ugodje na njem. Zato teniške tekme pri nas ne nesejo; zato teniški klubi ne morejo plačevati svojih zvezdnikov ne dajati jim nagrad za zmage; in ker tudi država ne podpira tega sporta s subvencijami, je na dlani, da ga igrajo res samo pravi sportniki, mladina, ki se je nesebično navdušila za to morda najzlahtnejšo med sportnimi panogami.

Nadaljevanje v 3. stolpcu

Sprejem zmagovitega vojskovodje: prebivalstvo italijanske prestolnice je priredilo maršalu Badoglio, zmagovalcu nad Abesinci, po njegovem povratku iz Vzhodne Afrike triumfalni sprejem

Léon Blum, vodja francoskih socialistov in predsednik nove francoske vlade, se je te dni predstavil s svojim programom novi poslanski zbornici. Razumljivo je, da veljajo reforme, ki jih napoveduje njegov program, v prvi vrsti socialnim hibam in pomanjkljivostim; razveseljivo za francoski delavski sloj je, da kaže Blum pri izdelavi nove socialne zakonodaje nebirokratsko ekspeditivnost; pomirljivo za srednji stan in za kapital je, da Blum ne sanja o nikakih ekstremističnih utopijah. Program nove vlade je poslanska zbornica sprejela skoraj z dvotretjinsko večino.

Sir Samuel Hoare bivši angleški zunanji minister in skupaj z Lavalom tvorec prslulega načrta o razdelitvi Abesinije, je postal prvi lord admiralitete. Njegov vstop v vlado pomeni okrepitev protisankejske smeri na Angleškem.

Najzlahtnejšo, sem napisal, premišljeno. Nikjer ni za uspeh potrebno tako intenzivno sodelovanje telesa in duha; nikjer se surovost, nikjer neferna tako ne maščuje kakor pri tenisu. In naposled: nikjer ni za zmago tolikanj potrebna volja, neupogljiva, železna volja, kakor prav pri tem lepem poletnem sportu.

In to voljo so imeli naši štirje junaki. Ko so v Zagrebu porazili Čeha, je tuji tisk pisal, da so zmagali samo po zaslugi fanatičnega občinstva. Da operejo ta nezasuženi očitek, se v Parizu niso marali udeležiti velikega turnirja, ki se je prav takrat začel; ostali so sami zase in so se rajši na tihem pripravljali za odločilni boj — trdno odločeni, da Parižanom na njihovih tleh pokažejo, da ne potrebujejo nespornih pomoči za zmago.

8000 Francozov je gledalo v ponedeljek odločilni tekmi ... in okoli 100 jugoslovanskih študentov. Palada, Punčec, Mitić in Kukuljević so tisočem tujcev in pešiči rojakov pokazali, kako znajo zmagati tisti, ki hočejo zmagati — čeprav se ni nihče na svetu zanesel na njihovo zmago; nihče razen njih samih.

»Treba je hoteti — vsak dan, vsako minuto iznova!...« **Beta**

Razgled po svetu Blum, Hoare in Brenner

Ljubljana, 10. junija.

Najpomembnejši dogodki minulega in tekočega tedna so se nedvomno odigravali na Francoskem: velikaška delavska stavka, prihod Léona Bluma na oblast in ustoličenje prvih Francozinj na ministrskih stoli.

Tik preden je imela Blumova vlada prevzeti dediščino iz Sarrautovih rok, se je zdela delavskim organizacijam primerno in potrebno, vpriporiti stavko tako velikega obsega, kakor je Francozi že izlepa niso videli. Od dne do dne je hujše kazalo; posebno še po poročilih nemških listov. Delavci so s svojimi zahtevami prdrli. Toda kaže da bi bilo nevarno, če bi se poslej vselej, tudi tedaj, kadar bi šlo za manjše in manj načelne zahteve, zatekli k tej poti. Nevarno ne samo za vlado njihove barve; nevarno za francosko demokracijo sploh.

O Blumovi revolucionarni likvidaciji ženskega vprašanja pišemo drugod. Če bi ne bil novi predsednik francoske vlade ničesar drugega storil kakor samo to, bi mu bilo mesto v zgodovini zagotovljeno. Nu, Francozi so praktični ljudje in ta trenutek ne mislijo na tako abstraktne reči, kakor je zgodovina; dejanj se jim hoče. Vse kaže, da jim bo Blum s temi dejanji tudi res postregel, in še prav kmalu. 40urni tednik pojde že te dni v parlamentarno razpravo, delavstvu se obelajo ugodnosti pri delovnih pogodbah, plačani dopusti itd.

Blum ima voljo nekaj pokazati; ker mu tudi moči ne manjka (prvo glasovanje v zbornici mu je dalo zaupnico z dvotretjinsko večino), pač ne bodo drugi krivi, če bi njegov program ostal samo na papirju in na jeziku.

Važen dogodek se je zgodil tudi na Angleškem: v vlado je namreč spet prišel sir Samuel Hoare — tisti Hoare, ki je moral pred več meseci pustiti zunanje ministrstvo, ker je hotel s kompromisom urediti italijansko-abesinski spor; s takim kompromisom, ki je dal Italiji le tretjino Abesinije. Takrat se je to zdelo Angležem nezaslišano (tudi nam); toda razvoj dogodkov v Vzhodni Afriki je pokazal, da je sir Anthony Eden resda utegnil biti platonsko pravičnejši politik, daljnovidnejši je bil pa vsakako sir Hoare.

Vrnitev sira Hoara v vlado pomeni okrepitev tiste struje, ki se zavzema za čimprejšnjo likvidacijo sankcij. Utegnili bi torej v doglednem času doživeti preobrat angleške sankcijske politike.

In Italija? Da ji sankcije niso pogodu, je odveč dokazovati. Da ji Blumova zmaga na Francoskem ne diši, je tudi na dlani. Toda odhod pa do zveze z Nemci je vendarle prevelik korak — korak čez Brenner; to je čez Avstrijo. A Avstrije Italija ne bo žrtvovala, ker je samostojna alpska država zanjo prevelikega pomena. **Observer.**

Prepričajte se v ogledalu!

Poglejte prav natančno zlasti notranjo stran spodnjih zob!

To je bolj preprosto kot se vidi. Varujte se pravočasno, tudi če ste bili dozdej obvarovani od zobnega kamna — te grde rjavkasto črne plasti na zobeh, ki tiči navadno na notranji strani spodnjih zob in opravlja svoje uničevalno delo. Čistite svoje zobe redno s Sargovim Kalodontom. Kajti Sargov Kalodont je edina zobna krema v naši državi, katera vsebuje sulforicinoleat, že neštetokrat preizkušeno sredstvo proti zobnemu kamnu. Z rednim čiščenjem zob s Sargovim Kalodontom se odpravi zobni kamen in se prepreči njegova ponovna tvoritev.

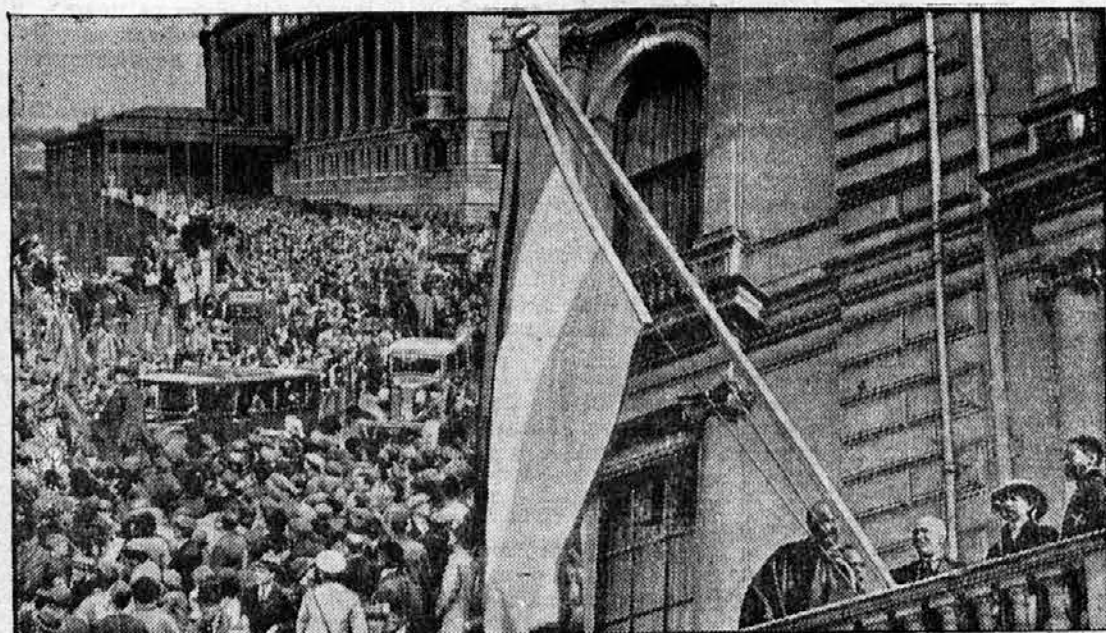
★ Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK

Sprejem premaganega vladarja abesinski cesar Haile Selassie se je pripeljal v London in se je nastanil poleg abesinskega poslanstva. Na levi vidimo množico, ki je prišla neguša pozdravljati (vmes je tudi mnogo črnov), na desni cesarja in njegovo družino na balkonu abesinskega poslanstva. Za sprejem se pred mikrofonom zahvaljuje princ cesarja

Ljubezenska afeta na Viljemovem „dvoru“ v Doornu:

„Princesa ni za plebejca!“

Iz spominov

Georga Wunderlicha,
osebnega tajnika
cesarice Hermine,

ki je moral po 9 letih zvestega službovanja
dati Doornu slovo,

ker se je predrznil dvigniti oči

k princesi Carmi,
cesaričini hčerki
in
Viljemovi pastorki

Zbral in zapisal J. La Meilleraye (Pariz)

Zgodovina bo nekoč poznala dva Viljema II.: domišljavega cesarja iz Potsdama s kljukasto navzgor zavihanimi brki — in bradatega starca, ki si v izgnanstvu na holandskem gradu zdravi revmo in zaliva cvetlice.

Nihče ni bolje poznal prvega kakor sarkastični kancler Hohenzollern; zato se pa jaz lahko ponasam, da poznam drugega kakor nihče drugi na svetu.

Celih devet let sem živel pri njem v Doornu, jedel za njegovo mizo kaviar, ga spremljal na sprehodu in poslušal, kako se je kdaj na glas zasanjal v izgubljeni veličini. In še danes bi lahko z njim delil to nemirno samotarsko življenje, kjer se razkožje nekdanjega cesarskega dvora tolikanj jarko bije z instinktom varčnosti, rekli bi skoraj skoposti — če me ne bi bila ljubezen zasleplila, da sem vzdignil oči k sami hčerki cesarice Hermine, prekrasni princesi Carmi, in če mi ne bi bila le-ta v svojo in mojo nesrečo vrnila moje ljubezni.

Odslovljen, izgnan iz izgnanstva, kjer je ostala ona, ki jo bom ljubil do konca svojih dni, zbiram tu zdaj spomine devetih srečnih let. Ne zamerim cesarju ne cesarici, da nista pustila, da bi princesa vzela plebejca za moža. Maščevalnosti ni v meni; ko to pišem, bi le sam pri sebi rad obudil spomin na one srečne dni svoje ljubezni in na nepričakovani padec v nemilost.

Prve slike, ki mi vstajajo v spominu, niso slike mojega prihoda nemo odhoda. Do smrti ne bom pozabil onega poslednjega popoldne, ki sem ga prebil na gradu v bližini svoje ljubljene in vendar tako daleč od nje; v duhu vidim slednjo podrobnost, slišim sleherni besedo, kakor da bi se bilo včeraj dogodilo.

Sedeli smo v veliki obednici. Bil je cesar, v obleki iz modrega flanela, bila je cesarica, zapeta, a vendar silec se, da bi spravila malo neprisliljenosti v razgovor; bil je dvorni maršal, od spoštljivosti ves zaverovan v jajca z gnjatjo pred seboj; bila sva princesa Carmo in jaz.

Carmo me je dvakrat ali trikrat plaho in goreče skrivaj pogledala. Vselej sta se najina pogleda srečala, vzlic temu da sem moral hkratu govoriti s cesarico in se smehljati njeni ljubeznivosti; moral sem s smrtjo v srcu hliniti veselje in zadovoljstvo, kakor je bila tudi njena milost zgolj okrutno so-

žalje ob smrti mojih sanj. Zakaj snovi mi je bila cesarica mirno a odločno povedala, da želi, da še danes odidem iz Doorna, ko že nočem razumeti, da takle beraški Georg Martin Wunderlich, kakor sem jaz, ni vreden princese Schoenath-Carolathove, hčere princeze Reusske (starejše veje, prosim!) in pastorkice nemškega cesarja.

»Razumite me, prijatelj,« mi je rekla, »ne srdim se na vas zaradi te blaznosti, le v svoji službi vas ne morem več imeti. Carmo vas ljubi, pravite. Prav! Vas bo pač morala pozabiti — to je vse. Lahko noč, prijatelj. Hvala vam za vašo devetletno zvestobo; danes je ta vrлина redka.«

Ponudila mi je roko v poljub. In odšel sem, zadenski, grizoč se v ustnice, da ne pokažem svojega gneva in obupa.

Cesar na lesenem konju

Zdaj je vsega konec. V nekaj minutah se bo končalo to poslednje kosilo, odšel bom v svojo sobo, da pospravim svojo robo v kovčege, in potem bom za zmerom dal slovo kraju, kjer se je rodila moja ljubezen.

Na mizi ni niti enega noža. Da se cesar ne bi čutil manj vrednega od drugih — njegova levica mu je bila namreč zaostala v rasti: levo roko ima mrtvo in suho, da spominja na mumificirano otroško roko — prineso na mizo vse že razrezano. Tako ne potrebujemo drugega kakor samo žlice in vilice. V Doornu se mora namreč vse podrediti cesarjevemu posebnostim; poraz in stara leta niso njegove bolj občutljivosti prav nič popravila.

Medtem je cesar dal znamenje. Lakajji so odrinili stole za nami in vsi hkratu smo vstali.

Cesarica je prišla Carmo za roko in jo hlastno odvedla. Potisnila jo je predse k vratom, da me je oropala še poslednjega pogleda, še poslednjega nasmeška moje ljubljene.

Toda ni bil še napočil čas, da bi se prepustil svojemu obupu. Dvorni maršal se je suho priklonil pred menoj.

»Njegovo veličanstvo cesar in kralj vas bo sprejel v petih minutah, gospod Wunderlich.«

Novo upanje me je obšlo. Če mi cesar izvoli dovoliti avdienco po tolikanj odločnih cesaričnih snočnjih besedah — ali nimam upanja, da bi ga morda le preprosil? Ta vladar prav tako rad nasprotuje svoji ženi kakor katerikoli zakonški mož; to sem imel priložnost že nekajkrat videti v Doornu. Naposled Carmo sploh ni njegova hči! V njenih žilah se ne pretaka niti kapljica hohenzollernske cesarske krvi; zatorej bi že zato, da poudari svoje stališče, utegnil dovoliti, da se princesa Carmo poroči s plebejcem, kakor sem jaz.

Prišel je komornik in mi ceremonialno povedal, da me cesar pričakuje.

Prihodnji trenutek sem že stal v vladarjevem delovnem kabinetu.

Viljem II. je sedel za pisalno mizo, a ne na stolu, ne v naslanjaju, tudi ne na staroslavni stolici z visokim naslonilom z izrezljanim grbom, kakor bi kdo pričakoval pri človeku, ki je bil tolikanj zaljubljen v srednji vek. O, ne! Nego je njegovo veličanstvo cesar in kralj sedel na... sedlu! Na

sedlu, posajenem na štirinožnem ogrodju, ki naj bi predstavljalo konja. Tako sedeč je cesar pisal vsa pisma; kajti Viljem II. je sam odpravil vso svojo velikansko pošto. Toda naslovljenci niso dobili njegovih originalnih pisem. Nego so šle cesarske epistole do dvornega maršala, le-ta jih je dal prepisati in pretipkati in poslati naslovljencem. Cesarjevo izvirnike je pa dvorni maršal skrbno klasificiral in spravil — v veselje bodočih zgodovinarjev in arhivskih brskalcev.

»Storite kakor jaz, Wunderlich: vdajte se v usodo...!«

Nekaj metrov pred nepremičnim jezdecem sem se ustavljal in glasno trčil s petama.

Toda cesar ni privzdignil glave; mirno je nadaljeval svoje pisanje. Naposled je bilo pisma konec.

Cesar je odložil pero, se nagnil v sedlu nazaj, kakor da bi se njegov dozdevni konj spuščal po strmini nizdol, in mi je z neko prijazno porogljivostjo pogledal v oči.

»Tak tako, Wunderlich,« mi je dejal. »Zapustiti nas mislite? Hudo

mi je, verjemite mi, dečko, res mi je hudo...«

»O, naj mi vaše veličanstvo dovolite še poslednjič, da ga prosim...«

»Nikar, Wunderlich, samo solzavih jeremiad nikar! Vse že vem, kar mi mislite povedati. Toda vaš poroka s Carmo je docela nemo-goča. Ni dobro, če se kralji ženijo s pastircami, princese pa z navadnimi smrtniki. To se zmerom slabo konča. Nedavni primeri to dokazujejo.«

Cesar je nabral obrvi in njegove nemirne sive oči so begale sem in tja. Ni omenil zakona med svojo sestro in kavarniškim natakarnjem Zubkovim, a vzlic temu sem vedel, da ima to v mislih.

»Tudi jaz, fant moj,« je povzel nato, »tudi jaz sem nekoč sanjal o princesi, ki ni bila vladarske krvi. Toda spomniti sem se moral, da sem najprej Hohenzollern in potem šele možki; zato sem se vdal v zvezo, ki je ustrezala mojemu vladarskemu domu, čeprav je puščala moje srce docela hladno. Kaj rečete, Wunderlich, ali ne bi mogli tudi vi storiti, kar sem jaz storil?«

Zadovoljen z lastno dobrodušnostjo je pognal »konja« v dir (imaginarno seveda), potem je pa razjahal in stopil k meni ter mi ponudil roko.

Vse lepe besede o pravicah ljubezni, ki sem si jih bil pripravil

za to priložnost, so se mi zmešale v glavi. Niti besedice nisem mogel izustiti. Cesarjev kratki očetovski nagovor me je bil vrgel s sedla. Moj gospodar se je očitno pasel na mojem začudenju, kakor igralec, ki je odkril nov trik v stari vlogi.

»Torej do svidenja, Wunderlich,« mi je rekel tedaj. »Ne pozabite, da imate prijatelja v nemškem cesarju. In podvizajte se in vzemite za ženo kakšno vro dekle, da vam bo podarila lepe otroke, meni pa zveste podanike.«

Obrnil se je na petah, skočil na svojega lesenega konja in se pogreznil v svoje neskončne pisarije.

Zastor je vztrepetal...

Sam ne vem kdaj sem prišel v grajski dvorec. Moja prtljaga je bila že v avtomobilu, ki me bo odpeljal na postajo.

Stal sem nepremično kraj voza in se nisem mogel odločiti, da bi dal šoferju znamenje.

Strmel sem v Carmina okna.

Čakal sem ene same kretnje nje-ne roke, da bi v njej črpal upanje za obupne mračne dni, ki so me čakali, in pogum, da se bom mogel odtrgati od tega gradu, kjer diha ona, od tega parka, kjer sem doživel srečo najinega prvega poljuba. Toda vse je bilo tiho, nič se ni zganilo za oknom, ki je v njem razkazovalo solnce svoj blesteči sijaj. Morda jo je njena mati cesarica zadržala; morda jo stražijo v enem izmed salonov, gledajočih na drugo stran parka.

»Gospod Georg,« me je spomnil tedaj šofer, »zamudila bova vlak, če se takoj ne odpeljeva.«

»Dobro tedaj. Naprej!«

Motor je zabrnal. Pesek je zaškripal pod gumastimi kolesi.

Obrnil sem se nazaj, da še poslednjič vidim hišo, kjer sem doživel svojo veliko ljubezen. Prosil sem usodo, da bi mi naklonila vsaj poslednjo milost. In glej: prav v trenutku, ko se je gradil že izgubljal za ovinkom, je drobna roka vzdignila zaveso, plaho pomahala v slovo in mrtvo omahnila. Zavesa je padla na prejšnje mesto, kakor val, ki se zgrne nad utopljenecem.

V avto se je privrtinčil list z drevesa. Pobrall sem ga in ga shranil v listnico, kakor da mi ga ne bi bil veter prinesel temveč drobna ročica ljubljene princese. —

»Ecce homo«

ali

ženitveni oglasi v današnji Nemčiji

(T-o) Kiel, maja

V listu »Kieler Neueste Nachrichten« beremo tale ženitni oglas:

»Star sem 27 let in popolnoma zrel; vsej vzgoji na vkljub sem si skoval lastno osebnost in imam neomajno voljo, da postanem še več, da postanem človek in pol, kakor ga je naslikal Nietzsche. Moja domovina je dežela Petra Rojaggerja na severu (avstrijski Štajerji; op. ured.) in Rudolfa Hansa Bartscha na jugu (naša Štajerska; op. ured.); moja zemlja je na vzhodu. Po poklicu sem kmet, navezan na grudo, utrjen v neutrudljivem delu na zunaj in znotraj.

»Tista, ki se med milijoni žensk čuti enako moji naturi, se lahko javi na svatbo. Biti mora severnega plemena (nekriznanega porekla) in imeti mora zadosti denarja, da si ustanoviva lastno kmetljsko ognjišče. Posredovalci v peč!

Ponudbe pod »Ecce homo 3469 Kiel, Neueste Nachrichten.«

Zanimivosti z vsega sveta

Popravi! V zadnji številki je v tej rubriki uredništvo izpregledalo netočnost, ki jo je gotovo opazilo mnogo naših bralcev. Med največjimi mesti na svetu je resda tudi Mexico, vendar ni ne milijonsko mesto ne v Južni Ameriki. Mexico šteje 616.000 ljudi in leži v Srednji Ameriki. Tri južnoameriška milijonska mesta so pa Rio, Buenos Aires in Sao Paolo.

7 milijard pisem je lani razdelila londonska pošta, zavojev pa 150 milijonov: takšnega rekorda ne pomni še nobena prestolnica.

Mokri maj. Srdimo se na vreme, preklinjamo večno deževje in zraven obrekujejo Ljubljano, češ da toliko padavin pač nikjer v Evropi ni kakor pri nas. Zato bo zanimivo, če povemo nekaj števil iz češke statistike. Češkoslovaški vremenoslovni zavod je namreč izračunal, da so padavine v letošnjem maju na vsem področju republike presegale normalo za 40 do 86%. Solnce je vsega skup sijalo le 163 ur, to je za 25 ur manj kakor povprečno druga leta v maju. (Pri nas pa še 25 ur ne. Ogorčena pripomba strojepiske.)

Mravljje požrle krdele slonov. V Ugandi v Afriki so te dni našli celo krdele slonov obzrtih do kosti: mravljje so jih bile ugonobile. Seveda niso bile to navadne mravljje, tudi termite ne, nego strahotne mirmidonske mravljje; bržčas so bile slone napadle ponoči, ko so spali, splezale debelokožcem v oči in ušesa in uboge živali tako korenito izžrle od znotraj, da so obnemogli in drug za drugim popadali na tla. Takrat so strašne zverinice obzrle orjake do kraja, tako da ni od njih ostal niti košček mesa.

Admiral Beatty — milijonar. Zapuščina pred kratkim umrlega angleškega admirala, earla Beattyja, zmagovalca v pomorski bitki pri Skagerraku, je cenjena na 35 milijonov din. Dedič bodo morali odriniti zapuščinskega davka 6 milijonov din.

Queen Mary ni dosegla novega rekorda za vožnjo iz Evrope v Ameriko; vzrok je baje megla, ki je morala skoznjo predzadnji dan vožnje.

Prosvetljeno stoletje. Neki newyorški časnik je izračunal, da izdajo v USA zadnje čase najmanj po 10 milijonov dolarjev (pol milijarde din) na dan za horoskope in druga prerokovanja usode.

16.778 l mleka daje na leto neka krava iz mesta Settla v ameriški državi Washington. Njena »vnukinja« je ravno tako dobra mlekarica, saj da 16.303 l mleka na leto ali povprečno 45 l na dan.

Prvi filmski igralec je bil baje Parizan Emanuel Matreat. Leta 1891. je v Aixu-les-Bains napravil svoj prvi film pod naslovom »Kako se naučim kole-sarjenja.«

Zaradi psa v smrt. Ženi vpokojenega madžarskega svetnika Stefaniji Tormi, je pred nekaj dnevi poginil pes. Nesrečnica ni mogla preboleti »težkega udara« in je šla prostovoljno v smrt. Izdihnila je v velikih mukah šele tretji dan po strelu, ki si ga je sprožila v prsi.

Novo ime za Adis-Abebo si je izmislil italijanski list »Gazzetta del Popolo«. Ime Adis-Abeba (t. j. »Novi cvet«) naj bi se spremenil v italijanski naziv »Fiornuovo«.

Cel šop grozljivih pisem je pred kratkim dobil napovedovalec holandske radijske postaje Hilversum. Pisala mu jih je neka osemletna deklica, ki je vselej dobila živčni napad, kadar je le slišala napovedovalčev glas.

Dve stekleni čaši je v Tetovu pred kavarno »Belo jagnje« pojedel Blaž Stojčević, kmet iz Brezna v tetovskem okraju. Po tej nenavadni južini je izpil še steklenico piva, nato je pa zanjahal konja in jo mahnil domov.

Podpis: Dober prijatelj!

Angleški napisek
Jack Kahane

John Harbourn je sedel za pisalno mizo in strmel v pismo, napisano s strojem, ki je ležalo pred njim. Že desetič je bral: »Pazite na svojo ženo! Podrobnosti boste izvedeli kasneje! Dober prijatelj.«

Kaj bi človek storil z brezimnim pismom? Najpametneje je pač, če ga neprečitano seže. Toda kako bi vedel, da je brezimno, dokler ga ne prečita? In šele tedaj, ko ga prebereš, ga moraš pač sežgati. Poleti je križ s tako rečjo, ko v peč ni ognja. No, in če še vžigalica nimaš v žepu, ker ti je zdravnik prepovedal kajenje... ni drugega izhoda, John Harbourn, kakor da vtakneš pismo kratko in malo v žep in — mir besedi!

Gospod John je storil tako, vendar ga je pismo v prsnem žepu peklo ko živ ogenj.

Zvečer se je vrnil ob običajni uri domov. Njegova mlada ženica ga

je prisrčno pozdravila kakor zmerom. Nehote jo je na skrivaj opazoval. Kakopak: to pismo ni in ne more biti nič drugega ko neslana šala. Toda kdo neki ga je le pisal? Kakšen zlodej je šinil neznanju v glavo, da mu je svetoval, naj pazi na svojo ženo?

Dve leti sta bili že minili, odkar je bila Lorna Reevesova njegova žena. Prej je bila pri gledališču, ali bolje: bila je ena izmed mnogih statistik, ki so sodelovale pri neki nesmiselni reviji goilih plesalk. Takrat je bilo vse mesto pokonci. Pri starih samcih že od pantiveka ni nič čudnega, če se vnamejo za kakšno tako ali podobno zvezdo. No, in gospod Harbourn se je lepega dne do ušes zaljubil v čedno Lorno, zaljublil se je bolj in strastneje, kakor bi se utegnil zaljubiti kakšen golobrad mladenič.

Nobnih zaprek ni bilo, ne pri njej in ne pri njem, in ker je Lorna svojemu oboževalcu odkritosrečno vračala ljubezen in strast, sta se kar čez noč poročila... In John je bil srečen, tako srečen, kakor se mu prej nikoli niti sanja-

lo ni. Tudi Lorna je bila s svojo usodo na moč zadovoljna, čeprav je bila mnogo mlajša od svojega moža. In morda ga je prav zato še bolj ljubila.

Zdaj pa nenadoma to skrivnostno opozorilo kakor strela z jasnega neba! Prvič, odkar je oženjen, je pomislil, da vendar ne utegne biti vse tako, kakor bi moralo biti. Hkratu se mu je pa spet nemogoče zdelo, da bi bil sum upravičen. Lorna se je vedla tako, kakor se vedejo samo ljudje s čisto vestjo.

Na lepem se je Johnu zareklo: »Lorna, danes sem dobil neko nepodpisano pismo!«

Presenečeno je opazil, da se je zdrznila in zardela. Kar slabo mu je postalo. Vendar je počakal, da se je Lorna zbrala. S hlinjenim nasmeškom mu je skušala prikriti zadržgo.

»Nepodpisano pismo? Čudna stvar! Pokaži mi ga!« je mirno dejala in se prisiljeno nasmehnila.

Ne da bi črhnil, je potegnil pismo iz žepa in ga ji dal. Brž je preletela kratko vsebino in mu pismo vrnila.

»Kako podli in nizkotni so ljudje!« je dejala in globoko vzdihnila. »Kdo neki je to pisal? In čemu?« je vprašal John Harbourn nekam raztreseno.

Zena ga je srepo pogledala in rekla:

»Mislim, da je odveč, če te vprašam, ali verjameš tej obdolžitvi?« »Ljubica, seveda ne verjamem!« je vzkljnil z navidezno prepričanostjo, toda podzavestno je čutil, da so zvezele njegove besede votlo in negotovo. Prav tako kakor Lornin smeh, ko ji je povedal novico. Vendar se mu je zdelo nesmiselno, da bi še dalje tratil čas s plehkimi besedičenjem, čeprav mu stvar ni hotela iz misli.

Ko sta drugo jutro sedela pri zajtrku, je John prvič občutil togo napetost. Tudi Lorni se nekaj ni zdelo v redu, zakaj ko se je John poslovil, ga je boreč se s solzami pogledala.

»Hiteti moram,« je zamrmral v zadregi, »saj je tako že pozno!«

Položila mu je roko na ramo in rekla:

»John, nekaj mi pravi, da vendar verjameš tistemu pismu...«

Johna je njena odkritosrečna potrtost presunila, čeprav mu je neki glas šepetal, da ni vse tako, kakor bi moralo biti. Sicer pa, tako se je tolažil, bi moral svoji zakonski ženi vendar več verjeti ko brezimnemu pismu.

»Dragica, dokler me resnično ljubiš...« je naposled izdaval in jo brž poljubil v slovo.

»Nikoli še nisem nikogar ljubila, tebe imam rada, in nikoli ne bom imela drugega rajši,« je zaklicala za njim po stopnicah.

Kljub napornemu delu je moral John ves dopoldan misliti na tisto preteto pismo. Saj res: deklishega življenja svoje žene vendar ni poznal. In današnji dan žive ženske prosto ko tičke na veji. Vraga, saj je zdajle tudi sama in prosta, zdaj ko sedi on v pisarni in gara... Brž je pogledal na uro. Pograbil je plašč in klobuk, stekel na cesto in poklical taksi. Ukazal je šoferju, naj zapelje prav v bližino njegovega stanovanja. Sicer si ni bil še skoval določenega načrta. Toda sedenje v pisarni mu je bilo

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Mesto bodočnosti

(Ö-k) Pariz, junija

Le Corbusier, najmodernejši francoski arhitekt, meni, da je napočil čas, ko bi kazalo začeti zares graditi, ne se pa samo igrčkati, kakor smo delali doslej. Današnji človek, pravi Le Corbusier, ne more več domovati v takšnem stanovanju kakor njegov prednik.

Da ne bo samo kritikoval, je Le Corbusier prišel na dan tudi z ustvarjalnim predlogom: izdelal je namreč načrt za Alžir, »prvo mesto bodočnosti«. Sestajalo bo iz samih donebnic, zgrajenih na visokih sponovih, tako da se bo pod njimi neovirano lahko razvijal promet. Te donebnice bodo stale v veličastnih prirodnih parkih. Hiše bodo spajale podzemeljske in nadzemeljske ceste. Zidovi na sever bodo iz stekla, na jug pa iz solidnega betona (narobe kakor pri nas; zaradi južne lege Alžira. Op. ured.).

A to še ni vse. Vsaka hiša bo imela tudi lastno osnovno šolo, sleherni skupina hiš svojo univerzo, zabavišče in industrijsko središče.

Japonski pozdrav

Tokio, maja

Japonski časopis »Nippon« obuja spomin na tale zabavni pripetljaj:

V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja je prvič prišel v japonske vode neki nemški torpedni čoln. Ker je takšen mednarodni običaj, je poveljnik torpedovke odšel k poveljniku japonske obrežne flotilje na vljudnostni obisk. Mož ni imel o japonsčini niti pojma in je mislil, da velja isto tudi za Japonce zastran nemščine; zato se mu je zdelo docela vseeno, s čim bo pozdravil svojega gostitelja. Torej je naročil spremstvu, da se ima spodobno obnašati, stopil je pred japonskega poveljnika, se globoko priklonil pred njim in dejal slavnostno in dostojanstveno:

»Ena — in — dvajset; dva — in — dvajset; tri — in — dvajset.«

Japonci so vljudno in resno poslušali ta pozdravni nagovor. Smeh je udaril na dan šele tedaj, ko se je tudi japonski poveljnik priklonil prav tako globoko in dostojanstveno in menil:

»Štiri — in — dvajset; pet — in — dvajset; šest — in — dvajset.«

Usoda odličnjakov

(D-K) London, junija

Neki londonski pedagog je bil tako potrpečljiv, da je pregledal in proučil kariero 500 odličnjakov, ki so zadnja desetletja prišli iz londonskih šol.

Rezultat njegovega raziskovanja je porazen: samo 3% tako imenovanih vzornih učencev je kaj pridno doseglo v življenju; 50% od njih se mora zadovoljiti s povprečnimi službami; o 17% je znano, da so doživeli polom, za ostalimi 30% se je pa izgubil sleherni sled.

Energija je »tehtna«

(Ü-w) Pariz, junija

Energija je tehtna, to se pravi, v pravem pomenu te besede: energija nekaj tehtna, ni brez teže.

Ta trditve bi najbrže nekoliko osupila velikega Newtona, Lavoišierja ali Ampèra, toda odkar imamo Einsteina, nas že nobena revolucionarna znanstvena trditev nič več ne začudi. Zato tudi kar brez obotavljanja verjamemo, če nam kdo reče, da je telo, ki se giblje, težje od mirujočega. Ne sicer za mnogo, a vendar. Človek srednje teže, ki se pelje v vlak ali avtomobilu s hitrostjo kakih 55 km na uro, postane težji za 13 miligramov.

Kar se pri nas ljudeh meri z miligrami, se pri večjih gmotah izraža v kiloh. Tako se na primer veleparnika »Normandie« ali »Queen Mary« ,potežita' za svojih 16 kil, kadar vozita z maksimalno hitrostjo 32 vozlov. (»Intran«)

Abesinska filozofija

(O-d) Pariz, maja

V abesinskih šolah so imeli učitelji navado sladiti lekcije z zanimivimi in poučnimi legendami; poučnimi tudi za nas, saj nam boljše pokažejo življenjsko modrost tega naroda kakor karkoli drugega. Poslušajte tole zgodbo; morda bo zanimiva tudi v luči zadnjih dogodkov. Naslov ji je »Človek in kača« in se takole glasi:

Človek in kača sta šla skupaj na lov. Vrnila sta se otovorjena s plenom. Tedaj se je kača obrnila k človeku in mu dejala:

»Po nobeni ceni ne bom plena dečila s teboj.«

»To je krivično,« je odvrnil človek. »Pojdiva k sodniku.«

In res sta šla k šakalu — njegova naloga je bila, da je razsojal takele spore — in mu povedala, kaj se je zgodilo.

Šakal je človeku pomežiknil in mu šepnil na uho:

»Saj imaš gorjačo v roki in kača leži brez moči pred tvojimi nogami. Ali naj še kaj povem? Ko je pa smrt tako nepomembna zadeva!«

Človek je razumel: zamahnil je z gorjačo in z enim udarcem kačo ubil. (»Paris-Soir«)

V Ameriki so odkrili novo tajno družbo: »Črne legije«. Njeni nameni so podobni kakor jih ima zločinski Ku-Klux-Klan: v prvi vrsti se borijo zoper vse tuje rodnosti v Združenih državah. — Naša slika kaže »garderobok in orožje« »Črne legije«

Letalka proti letalkam

(Y-k) London, junija

Slavna letalska rekorderka, Angležinja Amy Mollisonova, je ondan priznala ameriškim častnikarjem, da bi zelo rada zamenjala letanje s politikom.

»Kaj bi storili za žensko letalstvo,« so jo vprašali, »če bi vas izvolili v spodnjo zbornico?«

Brhka letalka je tlesknila z rokami.

»Za žensko letalstvo? Bože moj, samo tega ne! Vse bi storila, kar bi bilo v mojih močeh, samo da bi ženskam prepovedali letanje. Vsak dan bolj vidim, da letalski poklic ni za nas ženske. Danes je na svetu še malo letalk. Hvala Bogu! Jaz sama se za nič na svetu ne bi vozila z letalom, ki bi ga ženska pilotirala — za noben denar ne!«

Pred kakimi desetimi leti je polkovnik Lindbergh nekaj podobnega izjavil. Takrat je bil ženski svet užaljen in z vseh strani je kar deževalo protestov. Kakšen odgovor bo pa Mollisonova dobila? (»Pr. Tgl.«)

Račun za diktaturo

(Ö-k) Newyork, maja

Iz Caracasa v Venezueli poročajo:

Venezuelska vlada je objavila sodišču terjatve pri zapuščini pred kratkim umrlega prezidenta Gomeza — mož je 27 let osrečeval svojo domovino z diktaturo — in sicer v višini nič manj ko 1¼ milijarde din.

Gomez je postal v teku let najbogatejši Venezuelčan; zdaj mu očitajo, da je obogatel na rovaš države.

Po njegovi smrti se je kaj hitro pokazalo, kako »priljubljen« je bil (hvalili so ga namreč kot zelo ljudomilega diktatorja): vsi njegovi množštevni sorodniki (baje je imel prav zares več ko 100 otrok!) so se morali odpovedati službam, ki jih jim je priskrbel prezident, in zbežati na tuje.

Gomezova zapuščina sestoji večidel iz zemljišč.

Samo za moške

(C-K) Pariz, junija

Akademija lepih umetnosti v Parizu podeli vsako leto tistem skladatelju, ki uglaši najbolj uspelo skladbo, Bizetovo nagrado v znesku 10.000 frankov.

Letos je to nagrado dobila mlada skladateljica, neka gospodična Leleu. Toda komaj se je ulegla navesti, je že dobila od akademije pisanje in v njem se je bralo, da so ji bili Bizetovo nagrado le po pomoti podelili; sicer je njeno delo vredno te nagrade, ker je zdaleč najpopolnejše med vsemi tekmujočimi skladbami — samo... samo pozabili so bili, da je Bizetova nagrada razpisana le za moške.

Akademiki so bili kavalirji: ker je gospodična Leleu po njihovi krivdi doživela grenko razočaranje, so ji prisodili odškodnino v višini neusojene ji nagrade — le do naslova »nagrajenke« nima pravice.

peklenska muka. Čedalje huje ga je dajal sum. Taksij je obstal in John Harbourne je obsedel v njem in premišljal, kaj naj stori. Zdajci je opazil Lorno; stopila je iz veže. »Prava reč,« si je dopovedoval, »iz hiše pa menda res še sme; saj ni ujetnica!« Tedaj se je sklonil skozi okno in opazil, da je stopila tudi ona v taksij. Pri priči je ukazal svojemu šoferju, naj počene. Kar je zdaj počel, je počel zgolj iz ljubosumnosti. Kljub živahnemu prometu je Johnov šofer sledil Lorninemu taksiju. Čez pol ure je ženin avtomobil obstal pred znanim restavrantom Vzhodnega okraja.

John Harbourne je plačal šoferja in stekel za Lorno, ki je stopila v restavrant. Sprva je že mislil, da jo je izgubil izpred oči, potlej jo je pa uzrl, ko je stopila v salon, kjer je sedelo nešteto ljudi pri južini. Lorna je šla po sredini dvorane nekemu mladeniču naproti, ki je vstal in ji mahal z roko. Obsta se brž zatopila v pogovor.

Johna je pograbila sveta jeza — in sram ga je bilo, da se je šele zdaj spomnil: »Saj mi Lorna pač ni mogla postati iz ljubezni žena,

temveč samo zaradi denarja!« Krenil je na hodnik in stopil pri stranskih vratih v salon. Previdno se je približal Lorni in njenemu mlademu kavalirju, tako previdno, da ga nista mogla opaziti. Skrnil se je za bližnji steber in napeto prisluškoval. Zdelo se je, da Lorna mlademu možu vneto prigovarja, toda John ni mogel razumeti niti besedice. Naposled se ni mogel več premagati. Ustopil se je pred dozdevna zaljubljenca...

Lorna je presenečeno kriknila: »John, kaj je pa tebe sem prineslo?«

»Ali bi hotela mar ti meni prej povedati...« je besno zarenčal John. Tedaj je Lorna vstala, prišla moža za roko in ga skušala potegniti za seboj.

Mladenič ju je gledal napol z nasmeškom.

»Rotim te, John, pojdi z menoj!« je šepetaje prosila Lorna. »Saj vendar ne boš delal skandala tu sredi dvorane!«

Kakor v snu je šel John pokorno za njo. Zdaj je itak vse pri kraju, zdaj, ko je izgubil to edino žensko, ki jo je ljubil. V veži je Lorna

sedla in ga potegnila s seboj na zofo.

»John,« je začela s tresočim se glasom, »moram se ti izpovedati!«

»Verjamem!« je odgovoril s topim glasom.

»Da — saj bi ti bila morala to že pred poroko povedati. Toda sram me je bilo. Ta mladi mož...«

»Kdo je?« je jecljaje vprašal, pripravljen na usodni udarec.

»Moj brat je. Pred nekaj dnevi so ga izpustili iz kaznilnice. Falot je; bil je in bo! Bala sem se, da me boš zapustil, ko boš izvedel o tako čednem sorodstvu. Toda takrat se mi je življenje tako nebeško lepo nasmehnilo, ko sem tebe spoznala — in ker sem si tolikanj želela sreče, sem rajši molčala. Zdaj, ko so ga izpustili, me neprestano prosjajo za denar. Vsak dan terja več. Ko sem mu rekla, da mu ne morem več dajati denarja, mi je dejal, da bo tebi pisal brezimna pisma... Viš, dragi John, takšna je resnica... Dragi, ljubljeni John...«

In »dragi John« je prijel Lorno za obe roke in jih obsul z vročimi poljubi.

(S-I*)

To je perilu všeč!

Seveda, če odpravi milo tako prizanesljivo in temeljito nesnago iz perila, potem ni čuda, da ostane dolgo kakor novo in da je vedno lepo belo.

Schichtovo terpentinovo milo

pere perilo bleščeče belo

... in za namakanje Ženska hvala

40.000 km na sekundo

Los Angeles, maja

Zvezdoslovci na opazovalnici Mount-Wilsonu v Kaliforniji so pred kratkim odkrili novo zvezdno meglico — meglico, ki drvi z nepojmljivo hitrostjo 40.000 km na sekundo v prostranstvo. To se pravi, da bi ta »meglica« v eni sami sekundi obletela našo zemljo ob ravniku!

Obenem so na opazovalnici odkrili tudi neko novo zvezdo — »Novo Virginijo« so jo krstili — šestkrat tako svetlo kakor sonce in tako daleč od nas, da preteče celih šest sto let, preden pride njena luč k nam. Z drugimi besedami: žarek, ki ga je te dni prestregla opazovalnica na Mount-Wilsonu, je romal s te zvezde šest sto let, preden je prišel do nas.

17 vrst sadja na enem drevesu

(Z-o) Detroit, maja

Mestece Orlando na Floridi je ponosno, da je kaj: saj premore drevo, kakršnega mu ni enakega na širnem svetu, drevo z nič manj ko 17 vrstami sadja na njem!

Nekemu E. J. Ardu se je namreč s potrpečljivim cepitvenjem posrečilo cepiti na sadnem drevesu še 16 drugih vrst sadja. Nenavadno drevo je lastnik krstil na prav tako nenavadno ime: »sadna solata« mu pravi. (»Detroit Times«)

Zgodba z Angleškega

London, junija

Pričujoča zgodbica, pravijo, se je pripetila v nekem neznatnem mestecu v londonski okolici:

Na gasilski stražnici je pozvonilo. Načelnik je snel slušalko.

»Ali je tam požarna bramba?« je plaho vprašal neki glas.

»Da,« je kratko odgovoril načelnik.

»Veste,« je povzel glas na drugem koncu, »prav te dni sem si bil uredil lep vrtič in zasadil več novih rastlin...«

»Kje gori?« je kratko vprašal načelnik.

»Nekatere izmed teh rastlin so zelo drage in...« je glas pripovedoval dalje.

»Napačno zvezo ste dobili: gotovo bi radi govorili z neko cvetličarno, ne?«

»Ne, ne,« je dejal glas, »saj sem takoj gotov. Pri mojem sosedu namreč gori, pa ne bi maral, da bi mi vaši gasilci ves vrt pomandrili, kadar bodo prišli gasit.«

Drevo — morilec

London, maja

Blizu neke angleške vasi so našli v nekem votlem hrastu kaj nevsakdanjo najdbo:

S srednjeveškimi orožjem oborožen vojščak je stal pokone! v drevesni duplini, do kolen tičoč v iverih. Ob boku mu je visel meč; ko so ga spravili na zrak, je pri prič razpadel v prah. Tudi mrtveve kosti niso bile nič trdnjše, a njegova železna srajca je spominjala na rdečkast svilnat papir.

Brčkone se je bil mož pred več sto leti na begu pred sovražnikom skrnil v drevesno duplino, a ta ga je pač spustila noter, nič več pa ne ven. Tako je nesrečnež od lakote umrl.

Jutrovska modrost

V Carigradu pravijo:

S prijatelji jej in pij, kupčij pa ne delaj z njimi!

Ti gospod, jaz gospod — kdo bo pa konja ostrgal?

Kisel obraz vidi, ledor pogosto hodi k prijatelju.

V ravnini je celo grič gora.

Tisoč prijateljev je malo, en sovražnik je mnogo.

Če zapovedujeta dva kapitana, se ladja potopi.

V Ispahanu pravijo:

Tepež ne naredi konja iz osla.

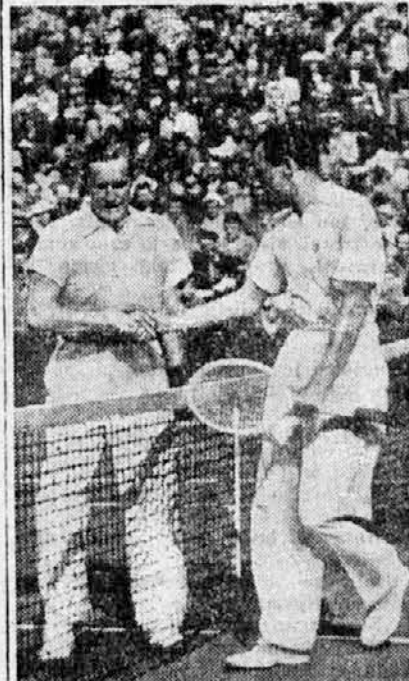
V mravlinčji hiši je kaplja povodnj.

Bedakov odgovor je molk.

Če rečeš noju, naj nese tovor, bo odgovoril: »Ptič seme; če mu rečeš, naj leti, bo odgovoril: »Kamela seme.«

Bog že ve, zakaj ni dal oslu rogov.

Če vprašaš osla, kdo je njegov oče, bo odgovoril: »Konj je moj stric.«

Nemški toniški prvak v. Cramm (na levi) je v Parizu premagal svetovnega prvaka Angleža Perryja (na desni)

GROZE

UR

iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

8. nadaljevanje

»Ne, to ni sen, miss Wibbsova. Na neki ladji sva... Nekam nas peljejo...«
 Dolly glas je zvenel plaho in obupano. Oči so ji topo begale po kabini; pogled se ji je zdajci ustavil na vratih.
 Ni dvoma: zaprla so. Toda kljub temu je Dolly stopila k vratom in pritisnila na kličko.
 »Zaprta sva,« je brezupno vzdihnila in se vrnila k miss Wibbsovi. V tistem trenutku je opazila na njenem pergamentnem obrazu zadovoljen nasmehek. Ozke, izsušene ustnice stare devčice so nerazumljivo nekaj mrmrale predse.
 »Ali vas ni nič strah?« je vprašala Dolly začudeno.
 »Narobe — presrečna sem...«
 Dolly jo je vznemirjeno pogledala. Kaj je je reviči? Ali se ji mar blede? Ali ji je strah omračil um? —
 »Naposled vendar doživljaj,« je razumljiveje dahnila družbenica. »Pravi pravec doživljaj!«
 Dolly je ostrnela. Ni mogla verjeti svojim usesom. Sicer pa: saj mladenka res ni mogla razumeti uresničenja romantičnih želja nesrečne nakazne devčice. Leta in leta je slo življenje mimo nje; videla je razkosje in srečo, sama pa ni nikoli ničesar užila.
 Dolly se je zagrizla neovrtna misel v možgane: Miss Wibbsova je — znorela!

2. Jetnici

Dorner je srečal Giannino, ko je stopil iz hotela. Njen brat je bil z njo. Oba sta imela v rokah vse polno zavrtkov; brččas sta si še pred odhodom nakupila kakšne malenkosti.
 »Kdaj odpluje vaš parnik?« je vprašal Dorner.
 »Čez dve uri. Pravkar sva hotela k vam po svojo.«
 Giannini je glas trepetal; videti je bilo, da je zelo žalosten. Tudi v njegovih očeh se je zrcalila otožnost. Dornerja se še pogledati ni upala. Živeno si je grizla ustnice in vidno se je trudila, da bi udušila solze.
 Če bi ne bilo njenega brata poleg, bi se Dorner gotovo ne bil mogel premagati — pa bi ji poljubil roko. Morda bi ji bil celo ljubezen odkril, ki jo je skrival v srcu. Prisotnost Giannininega brata ga je pa nekam motila. Razen tega se je moral pošteno potruditi, da bi Giannino še bolj ne razžalostil.
 »Na skorajšnje svidenje, Benito,« je dejal Dorner in pobožal dečka po licih; potlej se je sklonil in ga poljubil. Medtem ko je nežno jemal slovo od drobnega fantiča, je pogledal Giannini v oči, kakor da bi ji hotel reči: »Ta poljub je zate...«
 Ko ji je prisrečno slisnil roko, je čutil, da ji prsti drhte.
 »Na skorajšnje svidenje v Napoliju,« je komaj slšno ponovil.
 »Čakala vas bomo,« je pridružno odgovorila Giannina in brč zavila z bratcem proti pristanišču, boječ se, da ne bi Dorner videl solze, ki so ji silile v oči.

Dolly Buddova si je naposled dopovedala, da sta obup in strah slaba tovarišija; izprevidela je, da mora biti močna, hrabra in odločna, kakor se Američanki spodobi.
 Sama se bo morala boriti, to je bilo na dlan, zakaj pomoč miss Wibbsove bo prav gotovo jalova.
 Okoli poldneva sta zaslišali zdajci Dolly in miss Wibbsova korake in glasove, ki so se bližali njuni kabini. Nekdo je odklenil vrata in jih odpahnil. Na pragu se je pojavil mož bronasto zagorele polti in črnih, kakor v mrzlici zarečih oči. Za njegovim hrbtom sta stala še dva moška; enega je Dolly spoznala; bil je včerajšnji režiser.
 Mož z zarečimi očmi se je približal mladi Američanki.
 »Vaš oče nas je hotel ujeti v past,« je dejal. »Toda mi nismo tako zeleni, da bi mu šli na limanice. Slabo šalo si je izbral, sicer bo pa to sam knalul izprevidel. Preprišite tole pismo in podpišite se!«
 Pomolil ji je listič in ona je brala:
 »Nevarnost mi grozi. Rotim te, da prinašalcu tega pisma takoj plačas toliko, kolikor bo zahteval.«
 Dolly je skomignila z rameni in odsekano odgovorila:
 »Tega ne podpisem!«
 Mož zarečih oči se je zaničljivo nasmešnil.
 »Kakor si boste postlali, tako boste ležali!«
 Dolly se je izzvalno vzravnila in odločno dejala:
 »Ničesar se ne bojim!«
 »Zdaj morda res še tako mislite. Toda spoznali boste, da grožnje, ki bom z njimi prišil vašega očeta na kolena, niso prazne marnje. V mojih rokah ni samo vaše življenje... Jaz

sam bom odločil,« je nadaljeval tiše, »sam bom določil, kakšna bo vaša smrt in kakšno bo vaše umiranje...«
 Dolly se je zdržnila sprito tolike grozovitosti.
 »Do večera si lahko premislite,« je neizprosno nadaljeval bronastopolti mož. »Mislim pa, da boste že prej predrugačili svoj sklep, ko boste izvedeli, kdo sem. Ne bom vam prikrival svojega imena: Cesare Sala sem. Ali morda ne poznate tega imena?«
 Da, poznala ga je! Šele pred tednom dni je brala v časnikih o njem. Mnogo so takrat pisali in pisarili o tem lopovu, ki je združeval v sebi vso orientalsko nizkolnost in rutiniranost ameriškega gangstrov. Mož, ki je zrasel v pristaniškem predmestju Smirne, Sala, je imel že kot dvajsetleten mladenič na vesti toliko lopovščin, da so ga na vse kriplje zasledovale turška, grška in italijanska policija. Ker ni bil nikjer več varen življenja, se je preselil v Ameriko. Dve leti razbrzdanega življenja v čikaškem italijanskem okraju in leto dni ameriške kaznilnice — to je bila zanj visoka šola. Odondod se je vrnil v domovino; pred njim ni bila varna ne Sirija, ne Egipt. Njegovi sledovi so bili vsepovsod, toda doslej ni bil njegovi zvitosti še nihče kos. Na vse to je Dolly v tistem hipu pomislila.
 »Ne pozabite,« je dejal naposled v newyorškem narečju, »da ni samo vaše življenje na kocki. Zvečer se vrnem po vaš odgovor.«
 Zaloputnil je vrata in jih zaklenil. Koraki in glasovi na hodniku so utonili...

Usoda je bila Dornerju resda mila; komaj se je poslovil od Giannine, je srečal na ulici svojega starega prijatelja, letalca Harryja Parkerja. Čez nekaj minut sta se sedela na ploščadi neke kavarne, in Parker je pripovedoval, da je bil šele včeraj priletel semkaj in da se jutri že vrne v domovino.
 »Vzemite me s seboj,« ga je prosil Dorner.
 »Prav rad. Do Croydon?«
 »Ne — samo do Italije. Če se ti preveč ne mudi na Angleško, bi te zelo prosil, če bi lahko svoj izlet malo raztegnil. Mogoče bova porabila nekaj ur za iskanje neke jahte.«
 Prav na kratko je letalec povedal o ugrabitvi Američank in o sklepih, ki si jih je bil skoval.
 »Morava jih dobiti v pest, naj stane kar hoče!«
 »Drži!« je navdušeno vzkliknil Parker. Nikamor se mu ni mudilo in Dornerjev predlog ga je hudo mikal.
 »Če si za to, lahko takoj startava.« Dorner je pogledal na uro.
 »Točno čez eno uro bom na letališču. Prosim te, vzemi mnogo bencina s seboj, ker bova brččas hudo dolgo križarila nad morjem...«

3. Giannina

Ko se je vračal Dorner v hotel, je že videl Giannino pred vhom. Uzrla ga je in mu stekla naproti.
 »Se zmerom ste tu?« je začudeno vzkliknil Dorner. »Saj ste mi prej vendar rekli, da krene vaš parnik čez dve uri na pot.«
 »Nisem mogla odpotovati.«
 »Zakaj ne?«
 Pobesila je glavo in zmedeno in tiho dejala, kakor otrok ki ima slabo vest:
 »Pri vas bi hotela ostati... Strahotne slutnje me obhajajo...«
 Dorner se je nasmehnil.
 »In zato bi hoteli biti moj angel varuh?«
 Giannina je molčala. S pobešeno glavo je stala pred njim, samo da se ne bi srečala z njegovim pogledom. Oči bi jo bile prav gotovo izdale — povedale bi to, česar se ustnice niso upale...
 Dorner jo je prijel nežno za roko in dejal:

»Draga Giannina, visoko cenim vaše prijateljstvo, toda z menoj na pot ne morete.«
 »Zakaj ne?«
 »Ker bom že čez kakšno uro startal z letalom. Nekaj prijatelj, letalec, me vzame s seboj.«
 »Ali bi ne bilo morda v letalu še kakšnega količka zame?«
 Dorner je zmajal z glavo.
 »In če bi tudi bil, ne moreva vzeti še Benita s seboj.«
 »On že pluje s parnikom.«
 »Samega ste revčka poslali na pot?«
 »Da in ne. Slučajno sem srečala na parniku nekega znanca iz Napolija; ta mi je vzel brata v varstvo.«
 »Ah?!« Gianninina roka je še zmerom počivala v njegovi, in on jo je krepko stisnil, kakor stisneš roko hrabremu tovarišu.
 »Potlej vas seveda ne morem pustiti same tukaj. Če bo Parkerju prav, odletite z nama!«

Pišlo uro kasneje se je dvignil na letališču mogočen tič. Parkerju za hrbtom sta sedela Dorner in Giannina. Kadarkoli se je Dorner ozrl, se je srečal z deklinim pogledom, ki je bil poln hvaležnosti. Njene ustnice so se premikale... toda brnenje motorja je udušilo njen glas.
 »Presrečen sem, da ste poleg mene!« je kričal Dorner. »Ljubim vas, angel varuh moj!«
 Zdaj ji je lahko vse povedal, česar se doslej ni upal. Vse, vse, kar mu je bilo na srcu. Saj ga tako ni mogla razumeti, ko je pa motor delal tak sunder.
 Kljub temu je pa Giannina vse uganila. Njen obraz je sijal od sreče, kakor da bi ga nenadoma ozarila neka notranja svetloba... In Dorner je vedel, da ga je razumela...

Zvečer se je Sala spet vrnil v kabinu k svojima jetnicema. Dolly ga je sprejela z zaničljivim pogledom. Ničesar ne bo podpisala! Njegove grožnje so izgubile v urah premišljevanja svojo moč. Odločila se je celo, da bo pospešila smrt, če ji bo Sala ponudil kupo gorja.

Z vse beznostjo mu je zalučala v obraz vse svoje misli, ki jih je kovala v urah samote. Samo tega mu ni povedala, da si je že pripravila orožje. Čisto slučajno je našla v kabini črepino — dolgo in šiljasto, ostro ko igla. Črepina je bila od steklenice in njen vrtil je bil še cel, zato ji bo kakor nalašč namesto ročaja pri bodalu.

Dolly je svoje orožje skrbno skrila pod vzglavje. Če ji bo grozila skrajnja nevarnost, bo pa pograbila zanj.

Sala se ni dolgo mudil v kabini. Videti mu je bilo, da je v skrbeh in razdražen.
 »Vsa tega podpisa itak več ne potrebujem!« je naposled dejal. »Vaš oče bo plačal, kolikor bom zahteval. Tri dni premisleka sem mu dal. Gorje vam, in gorje njemu, če mi ne ustreže.«
 In spet je zaklenil vrata za seboj. Spet je ostala Dolly sama s svojimi mislimi in s svojo žalostjo...

Miss Wibbsova je tako trdno spala, da je niti Salov obisk ni bil predramil.

4. Aphrodita — odkrita!

Mnogo ur je krožil nad morjem ogromni beli tič, s tremi ljudmi — Parkerjem, Dornerjem in Giannino — pod svojimi krili. Križaril je nad morjem, dokler ni naslednji dan utrujen pristal pri Reggiju.

Vse iskanje je bilo zaman — »Aphrodite« ni bilo nikjer. Dorner in Giannina sta se odpeljala z letališča kar z avtomobilom v Reggio. Neuspeh ju je moril. Dornerju se je risala globoka brazda na čelu.
 Kaj zdaj? Na pol pola vendar ne more obstati...
 Giannina je ostala v hotelu, on je pa stopil v pristanišče. Odločil se je, da bo z jadrnico ali pa z motornim čolnom pretaknil vsa bližnja pristanišča. Morda je »Aphrodita« vendar skrita tod kje?

Toda niti ta dan niti prihodnjega ni mogel dobiti ne jadrnice ne motornega čolna na posodo. Stari mornar Enzo, ki se je z njim seznanil v neki pristaniški krčmi, mu je povedal, da se bo jutri ali pojutrišnjem vrnil neki

imeniten motorni čoln v pristanišče. Torej: potrpljenje!
 Dornerja je čakanje utrudilo. Da bi ubil te prazne ure, je taval iz krčme v krčmo in prisluškoval pogovorom ribičev in mornarjev. Nadejal se je, da bo morda vendar kaj izvedel, kar bi mu pomagalo na sled za lopovi.
 In res je nekaj slišal. Še prej kakor je pričakoval — že prihodnji dan. Nekaj mornar, ki je sedel blizu Dornerjeve mize, je pripovedoval svojemu tovarišu o nekem Enricu, ki so ga včeraj prepeljali v bolnišnico:
 »Smolo je imel fant: kakor nalašč si je moral zlomiti nogo, prav takrat, ko se mu je ponujal masten zastavek. Danes je pristala jahta »Aphrodite«. Nekaj v podladju ni v redu; zdaj iščejo potapljača. Enrico, revež, zdaj se valja po bolniški postelji, namesto da bi si pod vodo ogledoval pokvarjeno podlajde!«
 »Aphrodite?!!«
 Ta beseda je podžgala Dornerja ko električna iskra. »Aphrodite« je torej v pristanišču. V Reggiju! »Aphrodite« potrebuje potapljača... In to je bilo vse, kar je Dornerja zanimalo...
 Na delo torej, pri priči in pogumno...

Čez četrt ure je bil Dorner že v pristaniški pisarni.

Prve ženske na francoskih ministrskih stolih

Irena Curie-Joliotova,

velike matere še večja hči

Mlada učenjakinja kot ženska, žena in mati

Na Francoskem veje nov duh. Italijani in Nemci so prestali revolucijo, pomatili so vse povsod, modernizirali upravo, pojme in ljudi: žensk se niso poklicali na odgovornost mesta v vlado. Na Francoskem ženske še volilne pravice nimajo in tudi sicer so zaradi zastarelih zakonov pred gosposko nekam manj vredne od moških: saj njihov podpis nič ne velja, če ga ne overovijo njih mož! In vendar so baš Francozi storili v ženskem vprašanju najpomembnejši korak naprej, revolucionarno gesto, kakor je ni tvegala v Evropi še nobena demokracija ne avtokracija: Léon Blum je poklical na podtajniška mesta v ministrstvih kar tri ženske, med njimi Ireno Curie-Joliotovo.

Nashe bralke to ime gotovo že poznajo: saj spada med najslavnejša imena sedanjega veka. Prav je, da spoznajo tudi človeka, ki nosi to ime. Priskrbeti smo si zato članek o veliki učenjakinji, napisan nalašč za sedanjo priložnost; priobčila ga je Irenina mlajša sestra Eva.

Učenjakinja je. Hči dveh velikih učenjakov. Zena učenjaka. Mislim, da mora biti zelo velika individualnost,

Irena Curie-Joliotova, nova francoska državna podtajnica za znanost

drugače pač ne bi bila zmožna čuda, da ni nikomur podobna, da nikogar ne posnema, niti svoje slavne matere ne — čeprav stopa vsaj v enem po njenih stopinjah: mati in hči, obe sta dobili Nobelovo nagrado za znanstvena odkritja.

Mislila sem, da se ne doživi dvakrat, da bi mlada študentka prišla z univerzitetnih klopi naravnost v znanstven laboratorij, da bi se poročila s svojim študijskim tovarišem in si skupaj z njimi priborila slavo: mislila sem, da se vse to ne da dvakrat ponoviti. Mislila sem, da je imela ključ za to skrivnost naša mati in da ga je vzela s seboj v grob (Marija Curie-Sklodowska, odkriteljica radija. Op. uređ.).

A glej: prišla je druga ženska, Irena Joliot-Curie, in ona ustvarja danes korak za korakom na novo to izjemno kariero. Ženska docela drugačnega kova. Ženska, ki me s svojim značajem in z vsem svojim bitjem dan za dnem iznova osuplja...

Ko sem bila še otrok, nisem razumela vedenja svoje starejše sestre; zdelo se mi je kar nenaravno. Z grozo sem gledala, kadar je Irena dobila skatlo sladkorčkov v dar: zaklenila jih je v svojo lepo urejeno omarico in vsak dan vzela iz nje in pojedla po en sladkorček, naposled je pa popolnoma pozabila ta svoj zaklad

»Le ne prenačaj,« je moral miriti predstojnika pristaniškega urada, ko mu je bil vse povedal. »En sam nepreviden korak — in dvoje življenj je na niti. Lopovi bi ju prav gotovo umorili. Prepustite stvar meni. Samo to vas prosim: napišite mi potrdilo, da me pošiljate kot potapljača na jahto. Kakopak mi pripravite tudi potapljaško obleko.«

»Pa še kuter boste rabili! Aphrodite« je v ladjišču.
 »Ne potrebujem kultra; rajši bom vzel čoln.«

»Prav. Čez eno uro bo vse v čolnu pripravljeno.«

»Hvala. Najprej se odpeljem sam, da si vse ogledam. Pozneje se bom javil v spremstvu vaših ljudi na »Aphrodite«. Dotlej pa, prosim, ne črhajte živemu krstu besedice...«

Eno uro pozneje je krenil čoln proti »Aphroditi«. Na njem je sedel Dorner sam. Obraz so mu zakrivali široki kraji slamičnika. Obleden je bil v preprosto obleko domačinov, ki si jo je za majhen denar kupil v mestu.
 Oh istem času je odrinil od brega drugi čoln z dvema vesloma. Na krmilu je sedel Sala.

Dalje prihodnjic

Olimpijske dopisnice so izdali Nemci. V promet pridejo 15. junija. Izšli sta dve vrednosti, ena za doma, druga za tujino. Na levi del arene — na desni pa znamenka z olimpijskim zvonom

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere
Nedelja: Kruhova juha, preslanjena telečja pečenka, dušen riž, solata, čokoladni piškoti.
Ponedeljek: Svinjski golaž z vodnimi cmoki, cvrte miške.
Torek: Grahova juha s kašo, prekajeno meso s špinačo.
Sreda: Goveja juha z vlivanci, govedina s praženim krompirjem in ohrovtom.
Četrtek: Mesni hlebčki s krompirjevo kašo, rdeča pesa v solati.
Petek: Prežganka, krompirjevi valjanci, zelena solata.
Sobota: Vranični riž v goveji juhi, sirovi cmoki, krompirjeva solata.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Goveja juha z rižem, nadevana pljučna pečenka, pečen krompir, zemljev narastek s šodójem.
Ponedeljek: Juha iz stročjega fižola in krompirja, telečji perkelt z dušenim rižem, piškotne rezine z vročo malinovo polivko.
Torek: Goveja juha z rižem in grahom, popečena govedina s kumarično omako, zdrobovi cmoki, čokoladni zavitek.
Sreda: Goveja juha z vraničnim ponvičnikom, svinjski kotleti z zabelejenim krompirjem, punčeva rolada.
Četrtek: Pomladanska zelenjavna juha, kumarična pečenka, češki cmoki, limonov narastek.
Petek: Ričet s svinjino, jajca z bešameljevo omako, pražen krompir, češke dalke.
Sobota: Paradižnikova juha z rižem, dunajski zrezki z mladim krompirjem in glavnatu solato, maslen rabarbarov zavitek.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Čokoladni piškoti

Iz 5 beljakov stolčemo trd sneg in mu po malem pridenemo 9 dkg prav fino presejanega z vanilijo pomešanega sladkorja. Potlej stepamo sneg dalje in mu pridenemo še 16 dkg sladkorja v prahu in 3 dkg kakava. Ta sneg brizgamo v obliki 4 cm dolgih piškotov na omaščeno pločevinasto pekačo. Piškote potresemo povrhu spet s sladkorjem in denemo pekačo v napol hladno pečnico. Ako se piškoti kol prvi dan dovolj ne osuše, jih postavimo v pečnico še drugi dan, zakaj preden jih odločimo od pločevinaste pekače, morajo biti popolnoma strjeni. Iz čokolade si pripravimo gosto kašo, kakor je običajno za glaziranje, in v to kašo pomakamo piškote — in sicer s tisto platjo, ki je bila na pekači spodaj. Tako glazirane piškote polagamo na staniolni papir in jih pustimo tako dolgo na zračnem prostoru, da se čokoladna sklenina strdi.

Pomladanska zelenjavna juha

Pomladansko zelenjavo (špinačo, kislico, trpotec, krebulo, koprive, mlad peteršilj itd.) dobro očistimo in združimo na presnem maslu. Medtem popražimo v drugi kozici na maslu ali masti drobno sesekljano čebulo, dodamo malo moke in napravimo svetlo prežganje. Potlej ga zalijemo z vodo in kisló smetano, ga dobro prevremo in vmešamo še pretlačeno ali pa fino sesekljano zelenjavo. Juho začimimo z limonovim sokom, poprom in soljo, naposled pa stresemo vanjo še popražene žemljeve rezine.

Kumarična pečenka

1 do 1 in 1/2 kg govejega stegna stolčemo in solimo, ga preslanimo s svežo slanino, povrhu pa potegnemo z iglo za preslanjenje v meso še ozke svaljke iz kumaric. Meso popečemo na

vroči masti na vseh plateg, potlej ga pa polijemo z močno govejo juho. Naposled dodamo še nekoliko poprovih zrn, lovorjev list in piment in dušimo pečenko, dokler se ne zmeha. Ko je mehka, jo vzamemo iz omake, zalijemo omako s kisló smetano, vzvrkljamo 1 žlico moke vanjo in jo prevremo. Po potrebi prilijemo še goveje juhe, če je omaka pregosta, toda potlej jo moramo spet prevreti. Preden pečenko serviramo, moramo omako pretlačiti in ji dodati nekoliko drobno sesekljanih kislih kumaric, po okusu kisa, sladkorja ali popra.

Se nekaj receptov

za sočivnate narastke in pudinge

Rabarbarov narastek

50 dkg rabarbare združimo do mehkega s 6 dkg sladkorja, primešamo 2 dkg presnega masla in denemo zmes v lik za narastke. Iz 2 beljakov stolčemo trd sneg, po žlicah vmešamo vanj 5 dkg sladkorja v prahu, ne da bi medtem prenehali točiti. Ta sladkani sneg vsujemo na rabarbaro in spečemo narastek prav hitro v pečnici.

Špinačni puding

25 dkg špinače dušimo nekaj minut, potlej jo pa na drobno sesekljamo. Iz 1 dkg masla in 1 dkg moke napravimo svetlo prežganje, ga zalijemo z 1/4 mleka in prevremo. Naposled denemo v prežganje sesekljano špinačo, 1 rumenjaka, sol in sneg iz 1 beljaka. To zmes denemo v omasten lik za pudinge in jo v sopari, pokrito s vedu, kuhamo 1/2 ure.

Zelenjavni narastek

3 in 1/2 dkg masla in 3 in 1/2 dkg moke popražimo, zalijemo z 1/4 mleka, skratka, pripravimo si gost bešamelj in ga solimo. Ko se ohladi, pridenemo 3 rumenjake, na pol zdrušeno in odcejeno zelenjavo, torej na rezance zrezano korenje, zeleno, kolebrabo, ohrovt, ohrovtove vršičke in šampinjone, združene na presnem maslu. Vso to mešanico denemo v omasten in z drobtinami potresen lik za narastke in jo kuhamo tri četrt ure v sopari.

Praktični nasveti

Ostre britve

Britve in britvice za aparat postavimo ostrejšje, če jih pred uporabo vtaknemo za nekaj trenutkov v vrelo vodo.

Po tleh razlita mast

Je prav neprijetna zadeva. Prav lahko jo s tal odstranimo, če brž vsujemo na madeži prašek za čiščenje nožev. Ko potem z vročo vodo iznimamo, vsujemo še pest sode vanjo, pa bomo s tal odstranili slednjo sled mastnega madeža.

Madeže od trave

odstranimo iz oblek in perila z alkoholom, ker se travnato zelenilo topi v njem. — Počakati pa moramo, da se madeži popolnoma posuše, šele potlej prepojimo zamazana mesta z alkoholom. Čež kakšne četrt ure odstranimo z drgnjenjem vse zelenilo iz obleke.

Krpanje nogavic

Marsikatera žena in dekle se med krpanjem nogavic na moč jezí, ker se ji svilen nitka zelo pogosto zavozlja. Temu se prav lahko ognemo. Preden odtargamo nit od klobčiča, si ovijemo konec niti okrog prsta, je odvijemo toliko, kolikor je potrebujemo, potem jo pa pošteno nategnemo. To lahko storimo brez skrbi, ker je svilena nit zelo elastična. S tako nategnjeno nitjo šivamo brez skrbi: ne bo se nam več vozljala.

Deževnica

Znano je, da je deževnica zelo mehka voda, toda malokdo ve, da postanejo lasje, če jih umivamo z deževnico, lepi in svilnato svetli.

Nega čevljev

Čas izletov je že napočil. Zato ne bo škodovalo, če zapišemo par nasvetov:

Čevlji postanejo nepremočljivi, če jih postavimo za nekaj ur v gosto milnico in jih potem pošteno posušimo.

Premočene čevlje nagatimo s časniškimi papirjem, ker vsrka vase vso vlago.

Podplati postanejo trepežnejši, če jih včasih natremo z glicerinom.

Skipajoče čevlje namažemo po podplatih in ob sivu podplatom s pogretim lanenim oljem. Čevlji potlej nič več ne škripljejo.

Devet zapovedi

za zakonske žene

- 1) Nikoli ne pridí k zajtrku na pol oblečena in nepočesana; umij se, počesi in čedno se obleci!
- 2) Ne dovoli možu, da bi ti splakoval posodo in jo celó brisal; prositi ga pa za tako uslugo ne smeš nikoli.
- 3) Ako gre mož dvakrat na teden s teboj zvečer v kavarno ali v gledališče, si lahko zadovoljna. Pusti mu ostalih pet večerov; naj gre sam. Če pa doma čita ali dela, ga ne moti.
- 4) Preden nisi plačala stanovanja, trgovcu in vseh gospodinjinskih računov, ne kupuj niti najmanjše malenkosti. In tudi med mesecem ne izdajaj preostalega denarja za nepotrebno šaro.
- 5) Svoje matere, torej moževe tašče, ne vabi prepogosto ob nedeljah in praznikih v goste.
- 6) Poslušaj moža, kadar ti kaj pripoveduje. Več malenkosti ko ti pove, tem rajši te ima, sicer bi gotovo molčal.
- 7) Zmerom vprašaj moža za svet. Ravnaj se po njem; mož zmerom trezno presoja.
- 8) Bodi odvisna od moža; priznaj mu to, vendar ne bodi nadležna in ne klečeplazi.
- 9) Pusti ga v veri, da si ti slabotna in brez moči — on pa korenjak z levjim srcem in z Napoleonovim umom. Pokaži mu, da ga na vsakem koraku potrebuješ.

Teh devet zapovedi so skovale kalifornijske žene. Vsaka odkritosrčna žena bo morala priznati, da so modre, za mir in zadovoljnost v družini pa potrebne.

Anekdote

DUNAJSKI HUMOR

Dunajčane poznamo še izza starih dni. Vemo, da so šaljivi, dobre volje in duhoviti. Današnji dan je Dunaj spremenil na zunaj svoje lice, toda pravi Dunajčan še zmerom ni pozabil šaljivosti svojih dedov in očetov, pravi Dunajčan je še danes ta dan šaljivec in dobrodušnež, ki mu ga menda ni para na svetu. Zbrali smo nekaj starejših anekdot, šaljivih in dovtipnih:

Kariera

Tajni svetnik doktor Pavel Schulz, podpredsednik vrhovnega računskega sveta, je bil prav zaslužen mož. Vespovod je imel zveze; poznal je boHEME, nič manj najimnitnejše dunajske salone; prijatelj je imel v tajništvih strank, dostop v delovne sobe v Schönbrunnu. Nikoli pa ni možak izrabil teh imenitnih zvez v sebične namene.

Bil je dobrodušnež in šaljivec, včasih si je pa koga tudi pikro privoščil. Norčeval se je zlasti iz birokratizma, toda nič manj iz sebe samega. Nekoč je šel mimo nenavadno mladega varovanca neke mogočne politične stranke, ki je kdo ve s kakšno pomočjo prilezel na ministrski stolček. Pozdravil ga je samo mimogrede. Tedaj ga je visoki gospod ustavil in vprašal, zakaj je tako kratek. Dr. Schulz mu je brž odgovoril: »Nočem vas zadrževati v vaši — karrieri...«

Bančni mogočnik

Nestor predvojnega dunajskega humorja je bil Evgen v. Minkus, ki je celih osem in petdeset let krmarił banko 'Union'. Prav rad je zabrusil kakšnemu svojemu prijatelju, da sedi na svojem stolčku tako dolgo samo zaradi tega, da draži svojega naslednika. Večer za večerom je presedel v operi. Tja je zahajal zato, ker je v operi najboljše podnebje. Iz sebe se je neprestano norčeval.

Ko ga je nekoč neki delničar vprašal: »Gospod predsednik, kaj boste pa vi zdaj delali?« mu je odrezavi v. Minkus, ki je bil pravkar drugim razdelil

Kaj moškím tako ugaja na lepih ženah...

Moški ljubijo oni „dih negovanosti“, ki je zanje nerazdružljiv s pojmom lepe žene. Ali ni potem povsem razumljivo, da vsaka žena, ki gleda nase, pazi posebno na to, kakšno milo si izbere? Samo zares dobro milo neguje kožo tako kakor je treba, da ostane vedno lepa.

Med temi 4 vrstami boste našli za Vas pravo

Elida Favorit — že deset let ljubljene razvajenih žen.
Elida 7 Cvetic — luksuzno milo, ki si ga lahko vsakdo privoščí, posebno močnega vonja.
Elida beli španski bezeg — milo snežnobebe barve — omamljivega vonja.
Elida Lanolin — posebno blago za občutljivo kožo.

ELIDA MILA

Ime jamči za kakovost!

vse delo za neko velikopotezno transakcijo, odgovoril: »Očitke...«

Neka dama ga že več ko deset let ni videla. Ob svidenju se mu je hotela prikupiti, zato mu je rekla: »Nič se niste spremenili v teh desetih letih.« Minkus jo je zafkrnil: »Veste, stvar je namreč ta, da sem se zdel že pred desetimi leti tako star, kakor sem šele zdaj.«

Pri neki priložnosti je zagovoril spet neko našopirjeno damo: »Dva in osemdeset let sem star, pa mi manjka en sam zob, namreč tisti, ki bi zanj zataknil svoje umetno zobovje...«

Pretirani bonton

Nekoč je na cesarskih manevrih mestni župan predstavil cesarju gospode občinske očete in svetovalce: »Gospod občinski svetovalec X. — Njegovo Veličanstvo cesar; gospod občinski svetovalec Y. — Njegovo Veličanstvo cesar; gospod občinski svetovalec Z. — Njegovo...«

V tistem trenutku mu je cesar skočil v besedo: »Rekel bi, da drugi gospodje zdaj bržčas že vedo, kdo sem.«

DRAG ZDRAVNIK

Papež Honorij V. je vladal od leta 1285 do 1287, to je dve leti in en dan; ves ta čas je bil neprestano bolan. Zdravnik mu je bil takrat zelo slavni Peter Apone, mož, ki je bil v kupčiji podkovan kakor izlepa ne kdo. Dal si je namreč plačevati iz papeške blagajne po 400 zlatnikov honorarja na dan — tudi za tiste dni, ko ga papež ni klical k sebi. Celó navadni smrtniki so morali odušerkemu zdravniku plačevati do 100 cekinov za en sam obisk. 400 zlatnikov je imelo v tistem času približno tolikšno kupno moč kakor danes dobrega pol milijona din.

Humor

Janezek Rumenjak

Janezka Rumenjaka že poznate, saj sem vam zadnjič o njem pripovedoval. Zdaj je naš »brihtni« Janezek za tekača pri svojem šefu.

Ondaj ga je šef vprašal, kako pravimo človeku, ki stori karkoli želiš, pa ne zahteva nobene nagrade in nobene plače.

He, saj vas poznam, vsi že mislite, da se je Janezek Rumenjak korajžno odrezal: »Nesebičnež!«

Pa ste se urezali! Janezek Rumenjak ni tako odprte glave, zato je kar molčal. Ker pa molk njegovemu šefu ni bil po godu, mu je hotel malo priškočiti na pomoč:

»Nu, Janezek, kako bi me ti imenoval, če bi ti dal sto dinarjev, pa ne bi zahteval nobenega dela?«

Janezku Rumenjaku se je brž razlezel obraz in z jezika mu je ušlo: »Osel!«

Dober odgovor

On: »Res ne razumem, zakaj se ljudje ženijo: papigo dobiš vendar že za 30 frankov!«

Ona: »Vidiš, spet ste možki na boljšem od nas: osla ne dobiš izpod 300 frankov!«

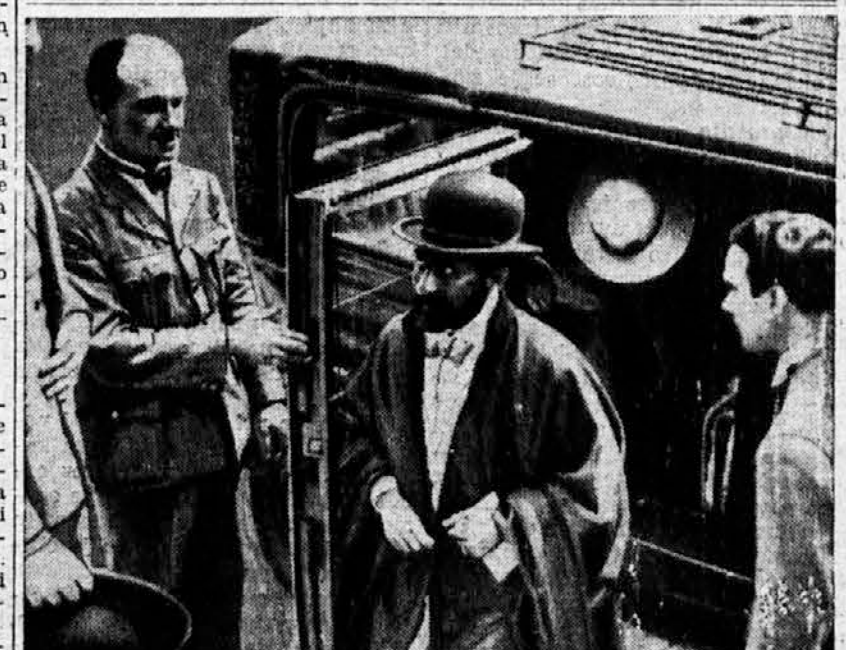
Nadobuden sinko

Nervozni oče: »Zdaj mi pa že prenehaj s svojim večnim izpraševanjem! Ko sem bil jaz v tvojih letih, nisem nikoli izpraševal.«

Sinček: »Zato tudi zdaj ne znaš odgovoriti, kaj ne?«

Precej neprijetna ložišča so imeli te dni delavci v mnogih pariskih in podezelskih tovarnah: da jih ne bi gospodarji zaradi stavke izpričli, so ostali kar v tovarnah in se v njih tudi prenočili.

Meguš na polu na Angleško: na vojnji iz Jeruzaloma se je abesinski cesar ustavil v Gibraltarju. Naša slika ga kaže pri vstopu v hotel, kjer se je nastanil, dokler ni na angleški vojni ladji nadaljeval vojnje.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohnet
priredil A. R.

II. nadaljevanje

preveč v svesti svoje pomembnosti in veličine, da bi meni nič tebi nič požrl takšne besede — tudi ne pri človeku, ki se mu je zdel višji od njega.

Zato se je užaljeno vzravnal, a koj nato se je dostojanstveno priklonil in dejal:

»Če sem storil kakšno napako, ljubi moj zet, vas prosim, da mi poveste, s čim sem se pregrešil; pripravljen sem se pokoriti in popraviti, kar sem slabega storil.«

Toda z ogovorom, »ljubi moj zet je grofiču vzel še tisto malo dobre volje, kar mu je je ostalo.

»Dovolj, gospod!« je rezko odmahnil in mu z žaljivo prezirljivostjo obrnil hrbet. »Ljuba teta,« je povzel nato, »dolžan sem vam neko pojasnilo. Dokler mi ne odpuščate, Klara, se ne premaknem odtod.«

To so bile prve besede, ki jih je Gaston naslovil na svojo sestrično. Klara je počasi vstala, pogledala svojemu nezvestemu zaročencu z občudovanja vredno hladnokrvnostjo v oči in počasi menila:

»Oprostite, gospod grof: meni niste dolžni nikake opravičbe in torej tudi ne potrebujete odpuščanja. Povedali so mi, da se ženite s hčerjo tega gospoda...«

Poslednje besede je izgovorila morda za spoznanje bolj zategnjeno kakor druge; toda vsakdo kdor je poznal razmere, je moral čutili v njih neizrekljivo pikrost in zasmeh.

»Mislim, da ste imeli pač pravico do takšnega ravnanja, ne? Ali niste bili mar prav tako prosti in svobodni kakor jaz?«

Grofič je mislil, da se mu sanja. Široko je pogledal Klara, potem pa svojo teto in baronico. In ves opazil je opazil, da nobena izmed dam ne kaže razburjenja ne ogorčenosti ne jeze. Pripravljen je bil na solze, srečal je pa povsod samo smehljaj. Ali je mogoče, da ga je grofična Beaulieujska v enem kratkem letu tako docela pozabila?

»Vaša zaročenka mi je sama prišla pravit to veselo novico,« je povzela Klara. »To je zelo lepo in zato tudi jaz ne smem zaostati.«

Stopila je proti terasi in pomignila Renéju. Atenaida je stopila za plavžarjem; tako so bili zdaj vsi gostje zbrani v salonu.

»Dovolite, gospóda, da vas predstavim,« je rekla Klara s strahotno hladnokrvnostjo. Obrnila se je k Renéju in pokazala na Gastona: »Gospod grof de Bligny, moj bratranec.« Potem se je obrnila h grofiču in mu mrzlo pogledala v oči: »Gospod Derblay, moj zaročeneec!...«

Če bi bila strela z jasnega udarila médnje, jih ne bi bila mogla tako odreveniti; posebno grofič je bil kakor posekan. Atenaida se je zvrtilo pred očmi in njena cvetoča polt je zdajci postala siva ko pepel. Baron in baronica sta se osu, plo spogledala, meneč da sanjata. Le gospod Bachelin in Suzana nista izdajala prav nobenega začudenja; notar zato ne, ker je skrivaj že dolgo upal, da pride do te zaroke. Suzana je pa tako oboževala svojega brata, da ni niti trenutek dvomila, da se ne bi ponosna grajska gospodična nekega dne spreobrnila k njemu.

Gaston je pri tej priložnosti pokazal, da njegova diplomatska kariera ni bila zanj docela brez sadov. Nepričakovano hitro se je opomogel; z brezhibnim priklonom in ljubeznivim smehljajem se je obrnil k Derblayu.

»Prejmite moje najiskrenejše čestitke, gospod,« je rekel z glasom, ki se mu skoraj ni poznalo, da trepetja. »Dobili boste ženo, ki bi je bili le zelo redki vredni med nami.« Naj je bila Atenaida še tako

ogorčena in odrevenela, je vendar čutila, da ne sme na zunaj pokazati, kako ji gre vse to do živga. Stopila je torej h kontesi in ji čestitala, gledaje ji prodirljivo v oči. Potem je pa polglasno dodala z nasmeškom:

»To bo torej poroka iz lju-beznik!«

Poslednjo besedo je čudno pomembno zategnila. Klara je vztrepetala; tisti trenutek se je šele popolnoma zavedela vse grozotnosti svojega dejanja. Mož, ki ga še zmerom ljubi iz vsega srca, stoji pred njo in bo prihodnji trenutek odšel z njeno tekmico. Videla ga je, kako se pomenjuje z Atenaido — njena, Klarina nepričakovana napoved ga je bila na mah spet spravila z Moulinetom in z njegovo hčerjo — kako jo drži za roko in kako prisrčno se smeje: dokaz, da je srečen.

A ona, Klara? Ona, ki je v navalu neukrotljivega ponosa za zmerom zapečutila svojo usodo in se do smrti oropala svobode: ona naj bo kdaj srečna? Saj se je zaročila s človekom, ki ga ne more ljubiti, ki ga ne bo nikoli ljubila, ko je njeno srce prepelno bolestinah spominov na druglega.

Z nedopovedljivim strahom in grozo je pogledala po grofiču in toliko da je ni tisti trenutek premagalo, toliko da ni planila k njemu in ga iztrgala iz rok svoje tekmice, da mu pove vse po pravici. Toda Gaston se je vedel tako mirno, tako malomarno in neprisiljeno, da sta srd in ponos izpodrinila njeno trenutno slabost. Ne, vse drugo rajši, samo pokazati mu ne sme, da je nesrečna in zapuščena.

Ko jo je obšla ta misel, je zmagovalno premerila Gastona in Atenaido z očmi in srdito zamrmrala: »Čakajta — poročena bom prej kakor vidva!«

9

Poroka

Priprave za poroko so šle nenavadno hitro izpod rok; tako v Beaulieuju kakor na malmalsonskem gradu so se vsi mrzlično prizadevali, da se prikupijo grajski gospodični. Pošta in brzojav sta delala kakor za stavo, da odpravita nešteto naročil za dobavitelje.

Graščakinja je bila premeška, da bi se uprla nenadni odločitvi svoje hčere; tolažilo jo je pa, da je gospod Derblay, kakor ga ji je naskikal notar Bachelin in kakor ga je imela tudi sama priložnost spoznati, dober, nesebičen in takten mož — tako takten, da še tega ni dovolil, da bi kontesi povedali, kako nesrečno se je končala london-ska pravda.

In Klara? Deklica se je delala veselo in neskrbno in res se ji je posrečilo preslepti ljudi okoli sebe; le baronice ne.

Deklice po cele dneve ni bilo na izpregled; takrat seveda ni kazala veselega obraza. Jokala je in se premetavala po postelji in grizila blazine od obupa: neprestano je morala misliti na svojo izgubljenost

srečo in venomer so ji prihajale na um podrobnosti tistega usodnega prizora, ko je sama mrzlo in pre-mišljeno upihnila poslednjo iskrico upanja v svojo srečo.

Tako se je njeno srce čedalje bolj zapiralo samo vase, otdrlo je; Klara je jela postajati mrzla in sebična, da, skoraj hudobna. Nasproti Renéju je bila skrajno nebržna; njegovo slepo vdanost in uslužnost je pripisovala zgolj njegovi častilakomnosti, meneč, da si je želi za ženo samo zato, ker je tako bogata in doma iz tolikanj ugledne plemiške družine. Mladi mož jo je kar odbijal ob misli, kako rad se je vdal v ponižujočo komedijo, ki jo je bila zaigrala pred Gastonom. V Renéjevem nesebičnem velikodušju je videla zgolj slabo prikrito prostaštvo.

Baronico je bilo malone groza spričo strašne hladnokrvnosti, s katero se je njena sestrična pripravljala na poroko z možem, ki ga ne ljubi. Samo zato da se maščuje nad Atenaido in da poniža grofiča, je šla Klara v ta zakon; kaj ji mar, če bo prva in največja žrtev njene osvete velikodušni René — mož, ki ji ni živ dan ničesar slabega storil! Baronica Préfontova si ni mogla kaj, da ne bi Klari predočila brezsrčnosti takega ravnanja; toda vse njeno prigovarjanje je obrodilo samo ta sad, da nesrečna kontesa še baronici ni marala več zapuati svojih misli in je vso nesrečo zaprla vase.

Medtem se je bil René vrnil iz Pariza: odpeljal se je bil namreč v prestolnico nakupovat za poroko. Prinesel je s seboj zaročni prstan, prekrasen temnordč rubin, obdan z demanti. Jecljaje od sreče je prosil Klara, da bi ga ji smel natakiniti na prst.

Toda grofična toliko da je pogledala knežji dar; s ponosno ravnodušnostjo, brez besedice zahvale je ponudila Renéju roko. Ta prstan, simbol njene zaroke, ji je bil zaprtn in mrzek; že drugi dan je zato René s tesnobnim srcem pregrešil na njenem prstu. Toda njeni navzočnosti je bil mladi mož tako plah, da se ji ni upal ničesar reči; le njegove oči so se s tolikanj bolesto zgovornostjo uprle v njeno roko, da se mu je deklica čutila dolžno opravičiti.

»Oprostite,« je rekla nekoliko v zadregi. »Prstanov nikoli ne nosim.«

Tovarnar ni bil tako naiven, da ne bi videl, da ga Klara ne ljubi. Saj je predobro poznal njeno ljubezensko povest; vedel je, da nesrečne ljubezni ni moči čez noč preboleti. Toda v brezmejni ljubezni do svoje izvoljenke ni René niti trenutek dvomil, da se mu ne bi posrečilo priboriti si njeno srce. Njena duša je zdaj samo otopela in odrevenela od nezasiščenega srčnega gorja; ali ni mar njegova dolžnost, da jo ji spet obudi v življenje? Da ji pokaže razliko med ljubeznijo, ki jo je izgubila, in tisto, ki jo bo našla pri njem?

Tako je René dostikrat pre-mišljal po cele ure sam vase zatopljen. Ker se je moral že zgodaj posvetiti težkemu inženjerskemu poklicu, ni utegnil zadnja leta prav nič zahajati v družbo; zato je bil nasproti ženskam zelo plah, v družbi kontese Klare pa še posebno. Ali je mar čudno? Zadosti je bilo, če je to mrzlo in nepristopno dekle samo uprlo vanj svoj hladni pogled, pa ga je obšel občutek majhnosti in nerodnosti, da je komaj izdaval nekaj nezveznih besed.

Srdita, da so se njeni pretkano zasnovani računi izjalovili, se je Atenaida odpeljala s svojim očetom in grofom Gastonom v Pariz. Spčetka se je mislila poročiti z vsem leskom in sijajem v grajski kapelici v Varennu; zdaj se ji je pa zdelo le pametnejše, če se slovesnost opravi v Parizu. Po eni strani je vedela, da znanci in prijatelji njenega očeta ne bodo prišli na ženitovanje, če se bo vršilo na deželi, a plemiška gospoda, ki jo bo grof povabil, bo prav gotovo izostala. Tako bi jo čakala samo sramota, tega pa po nobeni ceni ni marala tvegati. Po drugi strani se je pa bala, da ji ne bi njena ljubljenka Klara kakšne zaigrala; po onem usodnem obisku na Beaulieuju je morala namreč popraviti svojo sodbo o Klari in jo je na tihem skoraj občudovala zaradi njene duhovne moči in duševne veličine.

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetloilika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Z odhodom njene tekmice se je Klari odvahlil kamen s srca; tako ji je bilo, kakor da bi bil zrak okoli nje postal čistejši. Obraz se ji je kar zvedril.

Tako so minevali dnevi in tedni in še preden se je Klara dobro zavedela, je bila poroka pred vrati. Čim bolj se je bližal zanjo tolikanj usodni dan, tem nervoznejša je postajala; kakor da bi jo venomer obhajal strah, da utegne še poslednji trenutek priti kaj vmes in prekrizati njene račune.

Ko so hoteli razpošiljati vabila, si je kontesa zdajci vtepla v glavo, da naj bi se poročna slovesnost vršila na moč preprosto in na tihem v malmalsonski cerkvi, in sicer o polnoči; razen sorodnikov naj bi ne bilo nikogar zraven.

Domači te želje niso mogli prav razumeti in so se ji kajpada upirali. Poroka o polnoči! Le kaj naj to pomeni? Žalovanje? Morda: Klara je očividno hotela pokazati, da še zmerom žaluje za svojo prvo ljubeznijo. Pa naj bi ta polnočna poroka še bila: a nikogar povabiti? Ne, to bi bilo pa le nekoliko preveč!

Ali ne bo svet mislil, da se grajski boje ljudi, da se mlada kontesa sramuje svoje izbire?

Ta pomislek je omenila baronica; zalegel ni nič.

Ko so Renéja vprašali, kaj on misli, je odgovoril, da mu je vse prav, kakor ukrene kontesa Beaulieujska; v njeni želji ne vidi prav nič neprimerne.

Ker se torej ženin, poleg neveste pač najvažnejša oseba, ni upiral, so morali tudi drugi hočeš nočeš odnehati. Le baronica je bila zelo slabovoljna: saj si je bila nalašč iz Pariza naročila obleko za to priložnost — nu, in zdaj se ne bo mogla postaviti z njo!

Poročno pogodbo so podpisali zvečer pred poroko; gospod Bachelin je pri čitanju njenih določb pokazal, da ne slovi po krivem za enega izmed najspretnjših v svoji stroki. Stari notar je namreč tako naglo in nerazločno oddrdral pogodbo, da je Klara, tudi če bi jo bila pazljivo poslušala, ne bi bila mogla razumeti.

Tako se grofični Beaulieujski še sanjalo ni, da ne bo prinesla Derblayu niti franka dote v zakon, ker je z izgubljenjo angleško pravdo prišla ob vse imetje; ko ji je notar — možak je bil bolj razburjen kakor ona sama — ponudil pero, je podpisala pogodbo, ki ji je, ne da bi se tega zavedala, zagotovila polovico imetja gospoda Derblaya.

Po podpisu pogodbe je Renéju kar odleglo; toda pozneje je sam priznal, da ga je srčni nemir minil šele tedaj, ko je Klara na duhovnikovo vprašanje odločno odgovorila: »Da!«

Opozarjamo, da se je z današnjim nadaljevanjem končal prvi del »Kontese Klare«; v prihodnji številki se z drugim delom naš veliki ljubezenski roman šele začne prav razvijati. Opozorite na to svoje prijatelje in znance, ljubitelje lepih in napetih romanov!

Tudi Vi

SI ZELITE ZNANJA, ŽELITEKAJ KUPITI ALI KAJ PRODATI.

DO VSEGA TEGA PRIDETE NAJLAŽE IN NAJHITREJE POTOM MALIH OGLASOV V DRUŽINSKEM TEDNIKU.

ČE ZELITE KAKŠNIH POJASNIL ZAŠTRAN NAŠIH CEN ALI PA ČE IMATE KAKRŠNOKOLI DRUGO VPRAŠANJE GLEDE NAŠIH MALIH OGLASOV, PIŠITE NA OGLASNI ODDELEK DRUŽINSKEGA TEDNIKA. ODGOVORILI VAM BOMO TAKOJ IN POPOLNOMA BREZPLAČNO.

Zapomnite si še to:
NAŠE CENE SO ZMERNE
IN ČASU PRIMERNE.

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠISKA

telefon 33-87

Predvaja od 13. do 15. t. m.

»NA STRAZI VELEMESTA«

V glavnih vlogah Gustav Fröhlich in

Sibille Schmitz.

Od 16. do 18. t. m.

»NANA«

V glavnih vlogah Ann Sten.

KINO TALIJA KRANJ

predvaja v sredo 10. t. m. ob 21. uri

in v četrtek 11. t. m. ob 17., 19. in

21. uri pevski vefilm

»VALČEK ZA TEBE«

V glavnih vlogah: Luis Graverur, Camilla Horn, A. Sandrock in Teo Linggen.

V soboto 13. t. m. ob 21. uri in v

nedeljo 14. t. m. ob 17., 19. in 21.

uri jubilejni stoti film Hary Piela

»ARTISTIC«

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. 10

predvaja v petek 12. t. m. ob 20.30

uri, v soboto 13. t. m. ob 20.30 uri

in v nedeljo 14. t. m. ob 15. in 20.30

uri sovjetsko-ruski vefilm

»PESEM NA VOLČJE«

V glavnih vlogah: V. R. Gardin in

J. Zejno. Dodatki: dom. kulturni film

in Paramountov tehnik.

ZVOČNI KINO SEVNICA

predvaja 10. in 11. t. m.

»TEBI POJEM PESEM SVOJOC«

V glavnih vlogah H. Ernst Groh in Elsa

Wagner.

Dne 13. in 14. t. m.

»KRALJEVI VALČEK«

(Kavarna Tomasoni)

Willi Forst in Paul Hörbiger.

Dodatki: običajni.

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

15. nadaljevanje

>Hm... Kar tako naprej, Fandor, čaka vas še blesteča kariera... Kriminalni reporter mora vse znati... Zdaj pa dovolj tega! Brž moram na kriminalno sodnijo.<

>Ali je kaj novega?<

>Povabiti moram še neko važno pričozo zoper Gurna.<

Pred kakšno četrt uro je prenehal siloviti dež, ki je padal že od ranega jutra tja do popoldne. Oskrbnik Dollon je pomolil roko skozi okno in ugotovil, da samo še lahno prši. Zaprl je okno in poklical svojega sina:

>Jacques! Jacques! Kje pa tišiš?<

>V svojem ateljeju, oče. Ali bi kaj rad?<

Koj po smrti grofice Langrunske je prevzela baronica de Vibray starega oskrbnika Dollona v svojo službo. Starec se je torej preselil s svojo družino v Quérèlles, kjer mu je baronica izpraznila čedno vrtno hišico. Njegova otroka Jacques in Elizabeta sta se kaj kmalu prikupila baronici; Jacques je baronica celo uredila čeden kiparski atelje, ko je nekoč slučajno opazila, kako je mladenič oblikoval iz gline originalne kipe. Svoje delo je opravljal s toliko vnemo in s tako spretnostjo, da se je baronica kar navdušila zanj. Očetu Dollonu sicer ni bilo nič kaj všeč, da bi se mu sin posvetil takšnemu nesolidnemu poklicu, toda baronica mu je izbila vse pomisleke energično iz glave, obljubivši staremu, da bo fantu kasneje omogočila strokovno šolanje v Parizu. Dobra baronica se je vnela ko kres, če ji je bilo kaj všeč, zato je videla v mladeniču že koj pravega Rodina...

>Pusti svoje kipe pol ure pri miru in pojdi z menoj k potoku,« je ukazal Dollon svojemu sinu. >Pogledati moram, ali so zapornice odprte, Jezovi niso več trdni, in če bo tako dalje deževalo in se ne bomo malo razgledali, se utegne lepega dne razliti voda v park in na njive.<

>Prav prijal mi bo kratek počitek; za spremembo je dobro, če se človek malo sprehodi.<

Moža sta krenila po vrtu do potoka ob meji. Zdajci je Jacques obstal:

>Oče, počakaj malo, tamle vidim pismonošo, in zdí se mi, da nama naha.<

Ves zasopel je priromal zavaljeni pismonoša:

>Danes sem šele spoznal, kako neprijeten utegne biti moj poklic, gospod Dollon! Že na vse zgodaj sem bil tu, da bi vam nekaj dostavil, pa vas nisem našel! Nu, zdaj sem moral še v drugo pripotovati senkaj...<

>Za božjo voljo, zakaj pa niste komu drugemu oddali pošte?<

>Nisem smel. Nujno pismo je za vas — in še s povratnico povrhu. Tako reč moram dostaviti samo naslovljenecu v roke. Služba je služba. Se vaši gospe bi tega pisma ne smel dati. To-liko je teh šmentanih predpisov, da si jih, starec kakršen sem, komaj še zapomnim. Pa še noge mi nagajajo...<

Dollon je ves razburjen raztrgal ovitek.

>Preiskovalni sodnik kriminalnega sodišča iz Pariza?« je nejevoljno in začudeno dejal, ko je prebral napis na dopisu. >Naj ga koklja brene — kaj pa hoče ta od mene?<

>Zmajal je z glavo in glasno čital: >Zelo spoštovani gospod!

Vljudno Vas prosim, da se čimprej, če vam je le kako mogoče, že 13. novembra, zglasite pri meni v pisarni. Vaše izjave so mi nujno potrebne. Bode tako ljubezni in prinesite s seboj vse listine, ki vam jih je vrnila sedna pisarna iz Cahorsa — in ki se sodna umora grofice Langrunske. Spriče velike važnosti in glede na nujnost vas niti ne utegnem uradno povabiti.<

>Kdo je pa podpisal pismo?<

>Vprašal mladi Dollon.

>German Fuselier. To ime sem že mnogokrat čital v časnikih; mož je znamenit in spreten preiskovalni sodnik... Trinajštega, to je torej čez tri dni. Poputiranjem zvečer bi se moral torej odpraviti...<

Dollon je prečital pismo še enkrat, potlej je pa vprašal pismonošo:

>Povejte mi, Milaud ali ne bi hoteli kapljice dobrega vina?<

>Vašega vina naj bi se človek branil? Takšnega greha pa že nočem imeti na vesti, gospod Dollon!<

>Nu, pa stopite malo v hišo, medtem bom pa brž napisal brzojavko v odgovor. Saj boste tako prijazni, pa jo boste kar vi oddali?<

>Kakopak, gospod Dollon, kdo bi vam je mogel odreči...<

Medtem ko je Jacques natočil pismonošo iskrene se pijače, je pisal Dollon svojo brzojavko:

>Pridem 13. novembra ob petih zjutraj Pariz. Spročite uro zasliševanja v hotel Francis-Bourgeois rue du Bac 152 Dollon<

>Kakšnega šmenta pa že spet hočejo od mene?... Jój, da bi bilo vendar že konec te strašne zadeve!... Najsrčnejši človek pod soncem bi bil!« je dejal, ko je izročil pismonoši brzojavko.

XX

Za zamreženimi okni

Gurn se je sprehajal po celici številka 127 gor in dol, gor in dol, gor — dol...

Ze peti dan ga je ubijala enoličnost preiskovalnega zapora. Le tu pa tam ga je obiskal njegov zagovornik, dr. Barberoux, eden izmed najznamenitjših pariških zagovornikov. Dvakrat so ga bili tudi odpeljali v Zelenem Henriku h kriminalnemu sodniku gospodu Fuseliju.

Gurn je bil preiskovalnemu sodniku vse priznal: Da, umoril je lorda Belthama. V svoje stanovanje ga je bil zvabil, da bi bil od njega izsilil denar. Pri tem sta se tako hudo sporekla in lord ga je neodpustljivo užalil, zato mu tudi ni mogel ostati dolžan primernega odgovora. Zdajci je pa lord pobesnel in ga dejansko napadel. Kakopak se je postavil v bran — in po nesreči lorda ubil...

Fuselier pa ni bil zadovoljen s takimi pojasnili, temveč je skušal Gurnu dokazati, da je umor po vseh pravilih pripravil in premislil, toda Gurn se ni zarekel. Trdno je vztrajal pri svojih prvotnih izjavah.

Ključki so zarožljali — in na pragu Gurnove celice se je prikazal čokat paznik.

>Ali hočete obed iz gostilne, ali ste pa zadovoljni s kazniški hrano?« je vprašal v gaskonskem narečju, medtem je pa s svojimi rjavimi, živahnimi očmi radovedno meril Gurna od nog do glave.

>Kar prinesite mi latvico državne hrane! Ali je gospod Siegenthal bolan, da se danes nič ne zuni za svoje visoke goste?<

>Ne, tovariš Siegenthal je premeščen za višjega paznika v Poissy. Njegov namesnik sem — in za Nibeta se pisem...<

>Mhm... Prosim vas torej, da mi prinesete nenadkriljiv kazniški souper, če ste tako prijazni, gospod Nibet.<

Četrta ure kasneje so se vrata celice spet odprla. V Nibetovem spremstvu je prišel neki mlad, nekoliko natičkan obleden mož in se je s pretiranim poklonom predstaval:

>Roger de Seras. Ali imam čast govoriti z gospodom Gurnom?<

>Gurn. Veseli me.<

>Gospod Barberoux me je poslal, da se z vami pomenim, gospod Gurn.<

Nibet je s prstom pokazal na gumb zvonce in dejal:

>Kar tukaj pozvonite, prosim, kadar boste končali pogovor, gospod odvetnik!<

Gurna ni obisk mladega moža nič preveč razveselil. Svojemu zagovorniku, dr. Barberouxu, je že itak vse povedal, kar se mu je zdelo pametno in potrebno. Vse obširnejše besedice se mu je zdelo odvč. Kljub temu je pa gospodu Rogeru de Serasu vljudno ponudil stol:

>Prosim, sedite. Udobnejšega pohištva nimam v svoji sprejemnici.<

>Zelo ljubezni ste, gospod Gurn. Hvala lepa! Nikar mi ne zamerite, če vas bom nekoliko minut nadlegoval. Mudi se mi in — dve dami me čakata spodaj v vozu. Dve artistki iz varieteteja, mala Verneuilova in Lucette de Langy, če ju mogoče poznate. Ljubezni deklici sta hoteli kar z menoj, da bi si vas ogledali, zakaj znamenil ste postali, gospod Gurn!<

Gurna ta kompliment ni preveč ganil; samo z rameni je akomignil. Roger de Seras je besedičil dalje:

>Saj sem hotel damama ustreči; stopil sem celo h gospodu ravnatelju — toda stari gospod ni hotel nič slišati... Po navadi ni nevljuden, vi mu pa menda niste pri srcu. Zato se lahko zahvalite samo gospodu preiskovalnemu sodniku Fuseliju. Ta bi vas najrajši v jekleno kamro zaprl Sicer pa, kakor je, tako je. Za vas pa, gospod Gurn, imam celo kopico novic. Novice so namreč moja specialnost, da mimogrede omenim. Moji tovariši so me zaradi tega krstili za 'živo novico'. Ali ni čeden vzdevek? Kaj pravite?<

Gurn se je komaj vidno nasmehnil, Roger de Seras je pa gostolel dalje:

>Zaupno vam lahko izdam, dragi gospod Gurn, odkar vas moj šef pred sodiščem brani, me vsakih pet korakov kdo ustavi in me vpraša: Kakšen pa je prav za prav tale Gurn? Ali se

mu že na nosu pozna, da je morilec? Ali je še mlad? Star? Ali so mu slike v časnikih kaj podobne? Kaj pa pravi? Na kaj pa misli?... Rečem vam, kar smešno je to večno izpraševanje! Ponosni ste lahko, gospod Gurn, da se ves Pariz zanima za vas!<

>Priznati vam moram, gospod de Seras,« je odgovoril Gurn — živci so mu že jeli popuščati ob takšnem neumnem besedičenju — »da nisem prav nič ponosen na takšno zanimanje, ki me z njim Pariz počaša. Ali se je v moji zadevi kaj novega zgodilo?<

>Ne bi rekel,« je odgovoril de Seras.

>To je pa bore malo. Nisem si domišljjal, da me boste počastili s svojim obiskom samo zaradi tega...<

De Seras mu je skočil v besedo:

>Veste, tudi lady Belthamovo dobro poznam. Prav pogosto se shajam s fevdalci, pa tudi v angleški koloniji me vsi poznajo. Moj oče je namreč državni svetnik, zato imam pač take imenitne zveze. Da, da, lady sem večkrat srečal na raznih soarežah — rečem vam, imenitna dama! Kakor nalašč po mojem okusu!<

Gurn ni vedel, kaj bi počel s tem juristom, ki je z vsako besedo jasneje potrjeval svojo brezmejno neumnost. Gurn ni bil človek, ki bi se ponašal s potrpežljivostjo in obzirnostjo. Grizel se je v spodnjo ustnico in je že hotel temu puhlezu prav nevljudno povedati svoje mnenje, a tedaj se je jel mladenič odpravljati. Ponudil je Gurnu roko v slovo; v tistem trenutku se je pa še nečesa domislil:

>Smrti božjal! Najvažnejše bi bil pa skoraj pozabil! Premislite, tale Juve — ali veste, kaj uganjajo zdaj z njim? To je že kar od sile. Časniki sploh več drugače ne pišejo o njem kakor: 'Kriminalist, ki mu ga ni para', obžudovanja vredni zagovornik postave in reda', 'Genialni Juve' — in sam vrag si ga vadi kaj že. Samo malo še manjka, pa ga bodo za narodnega junaka izklicali!... Torej... kaj sem že hotel reči: Gospod Juve je že spet stikal po vašem stanovanju.<

>Sam?« je vprašal Gurn z zanimanjem.

>Da, prav sam. Uganite kaj je našel!<

>Ugank ne rešujem rad; pametneje bo, če mi kar poveste.<

>Nak, kar uganite, gospod Gurn! Staviva, da ne uganete! Če pa uganete, vam plačam...<

>Ne stavi, nikoli, tudi z vami ne, gospod de Seras.<

>Škoda, res škoda. Obseden sem na stave. No, da, če ne marate, pač ne marate! Ta Juve je torej našel v vaši knjižnici zemljevid, ki mu manjka precejen kos. Kaj pravite!<

>Nič, prav nič!<

>Tako je res najpametneje. Ta Juve si namreč domišlja, da je ta zemljevid brezmejne važnosti. Meni se stvar ne zdi Bog ve kako važna, saj vendar takšen raztrgan zemljevid ne more preusmeriti vašega procesa. Kar smejem se že, ko vem, da se bo ta nenadkriljivi kriminalist pošteno osramotil s svojo 'velevažno najdbo'. Prosim vas, saj vendar mi, ki smo od stroke, tudi lahko kaj presodimo! Zakaj neki pa imamo izkustva? Rečem vam pa, dragi gospod Gurn, da stoji stvari za vas prav ugodno. Nenavadno ugodno. Prvič vam bodo morali priznati olajševalne okolnosti, in razen tega... tega sem se šele zdaj spomnil: zakaj vas še niso preoblekli v jetniško obleko? Ali imate kakšne posebne zveze?<

Z ledenim podsmehom je Gurn odgovoril:

>Vaša obširna izkustva, gospod de Seras, vam bržeas branijo, da bi se spomnili, da sem še zmerom v preiskovalnem zaporu — da torej še ni

Pomenek z gospodom Rogerjem de Serasom je Gurna silovito razburil. Medtem ko se je bil dotlej premišljeval in mirno vdal v svojo usodo, je odslej tekal živčno ko preganjana zver po celici gor in dol. Ko je naposled zaslišal zvenketanje ključev v vratih svoje celice, se je s silo obvladal.

Prikazal se je paznik Nibet. Še enkrat se je ogledal po hodniku na levo in na desno, potlej je pa vstopil in zaklenil vrata za seboj. V roki je prinesel košarico in jo postavil na mizo. Mamljivi vonj po dehteči pečenki je napolnil celico.

>Nu?« je vprašal začudeno Gurn.

>Nekaj poštenega sem vam prinesel za obed, gospod Gurn. In tukajle...<

Paznik je segel v blačni žep in izročil Gurnu cel šop zvilih bankovcev. Položil je prst na usta in šepnil:

>Kasneje. Kmalu se vrnem. Medtem vam pa želim dober tek.<

Trenutek nato je smuknil Nibet spel na hodnik.

Gurn se je pretegnil in se globoko oddahnil; kar odleglo mu je. Celica se mu je zazedla na mah prijaznejša, sive stene niso bile nič več tako grozljivo dolgočasne. Začela se je nova doba, morda celo...

Vedel je, da je tako mogočna samo lady Belthamova, sicer bi itak nihče ne zmogel takšnega posredovalca. Ljubljena žena ga torej ni pustila na cedilu. Ta zavest mu je vtila novega poguma, nova moč mu je zaplala po mišičevju, duh mu je prebudil voljo...<

Še nikoli v življenju mu ni jed tako teknila ko tokrat: sicer pa tudi ni manjkalo kapljice iskrece se pijače. Mori-

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpredlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Počni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Hlandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

sem kaznjene. Morda mi bo kdaj pozneje sreča mila, da vas bom smel sprejeti v jetniški obleki, če me seveda ne bodo porotniki prej obsodili na smrt. Zdaj sem obleden še v svojo civilno obleko — in postavno pravico imam do tega.<

Roger de Seras je bil hudo užaljen zaradi te besedne zaušnice, toda ker je bil bržeas že utrujen, ga pikri Gurnov odgovor ni vrgel iz ravnotežja. Brž je zasukal pogovor drugam:

>Še neka malenkost vas bo zanimala: novo pričo so povabili.<

>Novo pričo? To je vendar izključeno!« je ugovarjal Gurn z narejenim mirom.

>Nič ni izključeno, gospod Gurn. Narobe. Če uganete, kdo je priča... ojej, saj res, vi ne uganete!... Torej vam kar povem: Dollon je nova priča, neki oskrbnik Dollon.<

>Dollon? Kdo je pa to spet?<

>Ali ga ne poznate? Ta je vendar služabnik pri baronici Virbayevi ali Vibrayevi, ali kako se že piše ta dama...<

>No — in?<

>Da, in ta baronica Virbay je pač varuh — ali varuhinja, bi moral reči...<

Mladi mož je pričakoval, da se bo jetnik smejal njegovemu dovptu, toda Gurn ga je samo neznansko zaničljivo pogledal. De Seras je nejevoljno nadaljeval:

>Ona je torej, kakor sem že rekel, varuhinja tiste mlade dame, ki je tudi bila tisto noč pri lady Belthamovi, ko ste vi... hm... ah... Tereza Auvernoisova se menda piše, če me spomin ne slepi.<

>Vi se pač zdite samemu sebi zelo zanimivi, ko govorite tako skrivnostno.<

>Prosim, samo trenutek! Na pravi poti sem, da razvoljam vse te skrivnosti. Mlado damo, ki sem jo omenil, je priporočil lady Belthamovi neki gospod Etienne Rambert, in ta Etienne Rambert ni nihče drugi ko oče mladega moža, ki je pred letom dni umoril grofice de Langrune — saj ste gotovo takrat o tem brali. Da, prav tako je bilo. Nerazumljivo, popolnoma nerazumljivo mi je pa, kaj se ta zadeva tiče oskrbnika Dollona. Tega kljub svoji jasnovidnosti ne morem dognati.<

>Jaz prav gotovo še manj!« je zamrmral Gurn, strmeč z nagrbnjenim čelom predse.

Nekaj minut sta oba moža molčala. Gurn je premišljeval.

De Seras je živčno iskal svoje rokavice po vseh kotih celice in jih sledniče našel v svojem žepu.

>Ali se smem zdaj posloviti, gospod Gurn? Moji dami sta prav gotovo že nestrpni.<

>Se neko vprašanje, gospod de Seras. Ali morda slučajno veste, kdaj pride ta oskrbnik — kako se že piše... v Pariz?<

>Dollona mislite?<

>Da, Dollon se piše. Torej ali morda slučajno veste, kdaj bodo tega gospoda Dollona zaslišali?<

>Dragi gospod Gurn, jaz vem vse! Svojemu vzdevu sem moralno dolžan, da vse vem. Ne glede na to, da poznam spise o vašem procesu do poslednje pičice... vem tudi to, da je gospod Dollon brzojavil, da pride 13. novembra ob petih zjutraj v Pariz, in ga bodo torej prav gotovo zaslišali še dopoldne.<

>Ali se prav gotovo ne motite, gospod de Seras?<

>Ni govora o tem! Pred kakšno uro sem z lastnimi očmi bral brzojavko; saj je bil danes to edini list, ki je bil vašim spisom priložen.<

>Hvala vam lepa, gospod de Seras.<

>Saj ni vredno, gospod Gurn. Zmerom vam bom rad na uslugo. Do svidenja!<

>Do svidenja!<

Pomenek z gospodom Rogerjem de Serasom je Gurna silovito razburil. Medtem ko se je bil dotlej premišljeval in mirno vdal v svojo usodo, je odslej tekal živčno ko preganjana zver po celici gor in dol. Ko je naposled zaslišal zvenketanje ključev v vratih svoje celice, se je s silo obvladal.

Prikazal se je paznik Nibet. Še enkrat se je ogledal po hodniku na levo in na desno, potlej je pa vstopil in zaklenil vrata za seboj. V roki je prinesel košarico in jo postavil na mizo. Mamljivi vonj po dehteči pečenki je napolnil celico.

>Nu?« je vprašal začudeno Gurn.

>Nekaj poštenega sem vam prinesel za obed, gospod Gurn. In tukajle...<

Paznik je segel v blačni žep in izročil Gurnu cel šop zvilih bankovcev. Položil je prst na usta in šepnil:

>Kasneje. Kmalu se vrnem. Medtem vam pa želim dober tek.<

Trenutek nato je smuknil Nibet spel na hodnik.

Gurn se je pretegnil in se globoko oddahnil; kar odleglo mu je. Celica se mu je zazedla na mah prijaznejša, sive stene niso bile nič več tako grozljivo dolgočasne. Začela se je nova doba, morda celo...

Vedel je, da je tako mogočna samo lady Belthamova, sicer bi itak nihče ne zmogel takšnega posredovalca. Ljubljena žena ga torej ni pustila na cedilu. Ta zavest mu je vtila novega poguma, nova moč mu je zaplala po mišičevju, duh mu je prebudil voljo...<

Še nikoli v življenju mu ni jed tako teknila ko tokrat: sicer pa tudi ni manjkalo kapljice iskrece se pijače. Mori-

Tovarna...
Dobro voljo
 Najmodernejši stroji
 iz prvotne...
 in zel...
 KAKO je zaradi svojih hranljivih...
 za otroka...
Union-Kakao
 samo UNION KAKAO

lec lorda Belthama še ni poobedoval, ko je spet stopil Nibet v celico in po tihem zaprl vrata.

Gurn je našel kupico vina in jo pomudil pazniku:

>Tega morate pa poskusiti, dragi Nibet — dokazali ste, da poznate vinice! Vsa čast!<

Nibet je navdušeno prijel za kozarec:

>Hvala lepa, gospod Gurn! Na vaše zdravje!<

>Živio, gospod Nibet! Zdaj mi pa brž povejte... saj si lahko mislite, kako me radovednost muči.<

>Kakopak, kakopak.<

Nibet je izpil kozarec do dna in si z rokami obrisal usta:

>Resda, imenitna kapljica!<

Gurn mu je še enkrat natočil in ga prosil, naj mu vendar že pove novice.

Paznik je stopil k vratom, jih za ped odprl in prisluhnil. Na hodniku je bilo vse tiho. Spet je zaklenil vrata in rekel:

>Zdaj naju bržeas ne bo nihče motil. Snuči sem torej šel malo na sprehod, pa me je zdajci ogovorila neka s pajčolanom zastrta dama. 'Ali ste vi gospod Nibet?' me je boječje vprašala. 'Da, Nibet sem, česa pa želite?' sem odgovoril. Nu, in tako sva se začela meniti in sva se sprehajala po samih samotnih ulicah. Dama mi je povedala, da se na moč za vas zanima. Kar na lepem mi je potlej stisnila v roki cel šop petdesetakov, ne morda tri ali štiri, temveč res kar cel šop. Naposled mi je tako po ovinkih namignila, da jih utegne še meni kaj odriniti, če bo šlo vse tako, kakor si ona želi. Dogovorila sva se, da se sestaneva spet nočjo. Ob enajstih na vogalu Aragojevega bulvara. Če naj ji morda kaj sporočim...<

Gurn je paznika prikrilo opazoval, in zdelo se mu je, da utegne biti to pravi mož zanj. Njegove mesnate ustnice, naprej štrleče ličnice, zlasti pa nizko čelo: vse to je zgornjo pričalo, da ta Nibet ceni zvenket denarja. Gurn je torej prišel kar z besedo na dan, ne da bi se zaradi lepšega kakorkoli že onegavil:

>Priznati vam moram, dragi Nibet, da se v tej hiši neverjetno dolgočasim.<

Paznik je Gurna nekam nemirno pogledal in dejal:

>Lahko se zamislim v vašo kožo. Toda človek se vsemu privadi. Naposled je tudi preiskovalnega zapora nekoč konec.<

>Hm. Res je Dobro je pa vendar, če skuša človek konec pospešiti.<

>Kako to mislite?<

>Takole: vsako dejanje je vredno nagrade; posebno težko opravilo zasluži kakopak posebno visoko nagrado. Menda se razumeva! Paznik kajpada ne sme stari ničesar, kar bi ga utegnulo stati službi. Nerodno bi bilo, ali mar ne, če bi mu kakšen ujetnik ušel?<

Nibet je brž stekel k vratom, v prvi vrsti zato, da bi se prepričal o varnosti, pa tudi zato, da bi mu je Gurn ne ucvrl morda kar brez njegovega dovoljenja.

Gurn se je prizanesljivo nasmehnil:

>Dragi Nibet, le nikar se ne bojte! Lahko mi verjamete, da ne bom počel kakšnih otročarij! Pomeniva se rajši s pametjo. Oni dami boste drevi povedali, naj vam dá petdeset tisoč frankov...<

>Petdeset tisoč? Nibetove oči so se zasvetile od pohlepa.<

>Da, petdeset tisoč, toda deset tisoč je mojih, ostanek pa vaš. Jutri zarana boste dobili denar, in jutri zvečer bom jaz izginil odtod.<

>Zavladala je grobna tišina. Paznik se je očitno trudil, da bi kolikor moči natanko premislil položaj. Čez nekaj časa je vprašal:

>In če bodo mene osumili — kaj pa potem?<

>Kdo vas bo le osumil?! Saj vas vendar nočem izrabiti v kakšne kazni-ve namene. Če se vam pa slučajno primeri kakšna pomota... saj to se pač lahko vsakemu živemu človeku zgodi... Sicer bom pa takrat, ko bom svoboden, že iztisnil še kakšnih deset do dvajset tisoč za vas. Ako bi pa stvar spodletela, ste itak lahko že čez nekaj ur na Angleškem Z denarčki si boste tam ustvarili kakšno donosnejšo obrt, kakor je tole pusto pazništvo.<

>Gospod, ženo imam in dva otroka!<

>Vaša družina bo šla kakopak lahko z vami. In glejte, prav zaradi žene in otrok bi si morali prislužiti te lepe denarce!<

>Prav... toda kdo mi jamči...<

>Dama od snuči. Jutri na vse zgodaj boste imeli petdeset tisoč frankov; štirideset tisoč jih boste spra-

Za tople dneve

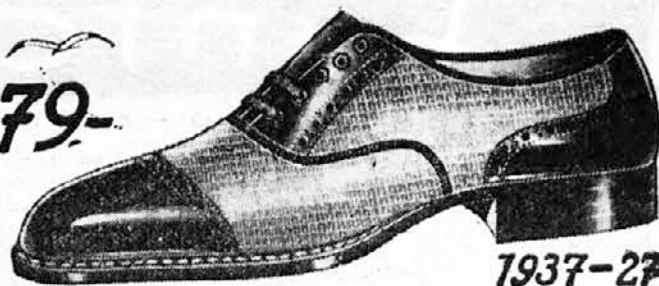
49.-

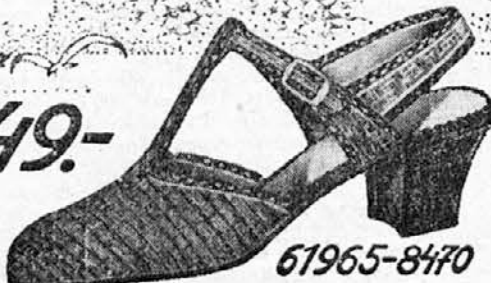
49.-

79.-

49.-

89.-

59.-

Brata

vili kar v žep. Ostanek vam bo dala dama, ko bo vse v redu.

Gurn je iztrgal list iz svoje beležnice in živčno napisal nekaj vrstic nanj.

»Tako; dajte dami ta list — to je dovolj. Obenem bi vas prosil, da mi kupite vozni red.«

Kakor da bi bil pijan, se je Nibet opotekel iz celice 127.

Drugo jutro je prinesel Nibet pod sukničjem majhen zavitek. V njem so bile zavite umazane, z apnom oškropljene hlače, ponošena delavska jopica in širokokrajni klubok.

Dopoldne je nešteto krat prišel v Gurnovo celico in vselej šepnil, da je vse v redu.

Sele o pol enih, med sprehodom po kazniškem dvorišču, sta se upala zarotnika nekoliko obširneje pogovoriti. Nibet je pojasnjeval.

»Sivar bo šla ko na olju. Ze več ko tri tedne so zidarji pri nas, kakšnih dvajset jih bo. Zdad pravkar popravljajo podstrešje. Poslušajte me torej. Celica št. 129 je prazna, in tudi mreže ni na oknu. Skozi celico številka 129, torej tik vaše celice, hodijo zidarji in lezejo skozi okno na streho. kakopak po klinih, ki so jih zabili v zid. Delavci prihajajo zjutraj ob osmih, delajo do dvanajstih in popoldne spet od dveh do šestih. Vrtar jih seveda pozna, toda ne pazi bogve kaj, ko odhajajo. V zavitku sem vam že davi prinesel hlače, jopič in klubok, nu, in če si o pol šestih oblečete še te zamazane cunjce, se boste lahko pridružili zidarjem. Da, še to! Iz celice 129 gredo zidarji po stopnicah mimo pisarn, potlej čez obe dvorišči proti glavnemu izhodu. Zdad pa pazite: deset minut pred šestimi bom odprl vašo celico. Smuknite brž v sosedno celico 129, splezajte na streho in se skrijte za dimnikom. Morate pa zaviti na desno, ker delajo zidarji na levi strani. Seyeda morate vse ročno opraviti, ker so zidarji hudo točni. Za dimnikom čakajte torej tako dolgo, dokler ne pridejo delavci, potlej jo brž mahnite za njimi. Čakajte, rajši ne! Utegnil bi vas kdo vprašati, od kod ste se vzeli. Bolje bo, če jih pustite vse mimo in potem zavijete za njimi. Skušajte zgoraj nekje najti kakšno lopato ali sekuro, laže boste vrtarja preslepili. Hodite zmeraj nekaj korakov za drugimi, če le mogoče tako, da vas nihče ne opazi. Če bi vas pa kje kakšen paznik opazoval, stečite brž za drugimi, kakor

da bi bili v zamišljenosti zaostali za svojimi tovariši. Ali me razumete? Zmerom pa pazite na to, da boste kakšne tri do štiri metre za poslednjim zidarjem! Ali vam je vse jasno?«

»Ko beli dan.«

»No, potlej je prav. Ko boste šli poslednji mimo vrtarja, pa mu še brž kakšno smešno povejte, kakopak s spremenjenim glasom. Morda: »Nikar me ne zaprite, oče Morin! Ali kaj takšnega. Se boste že česa pametnega domislili. Ko boste pa že na cesti, si boste že samj dalje pomagali... Še nekaj: v desnem žepu jopiča je denar. Je pa samo osem tisoč, slučajno nisem imel več drobiža — bova že kasneje uredila ta račun.«

»Kdaj bodo pa odkrili moj beg?«

Remington

15 novih modelov vodi zopet na trgu pisalnih strojev!

Prodajamo tudi na dolgoročno odplačila po nepovišanih cenah!

Brez matrice v več barvah istočasno razmnožuje samo

risbe, prospekte, cenike, formulacije, note itd.

Ormig Simplex

rotacijski aparat samo **Din 2.800.-**

Zahtevajte prospekte, ponudbo in neobvezno predvajanje!

Gen. zast. Remington tvornice: **Matador, Zagreb, Ilica 5**

Zastopnik za Ljubljano in okolico: **Ivo Klarič, Ljubljana, Kolodvorska ulica št. 28/II**

Razstava in prodaja strojev: **Tehnik J. Banjai, Ljubljana Miklošičeva cesta 20, tel. 34-19**

MALI OGLASI

Mate oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliči in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni potlačici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obdobjih z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZOBRAZEN GOSPOD želi spoznati mlajšo simpatično gospodično. Ponudbe na upravo lista pod »Slikac«.

INTELEKTNA GOSPODIČNA, idealna, poštena, želi vsled pomanjkanja znanstva tem potom spoznati premožnejšega gospoda v starosti od 30 do 40 let, plemenitega značaja, prijetne znanjosti v svrhu dopisovanja in event. skupnih izletov. Stroga diskretnost. Neanonimne dopise je poslati na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Sorodna duša«.

ZELIM SPOZNAJTI ZA DEKLETOM, vdovo ali ločenko do 35 let. Ponudbe na upravo »Druž.« tednika pod šifro T. C. 64.

DEKLE, SIMPATIČNO, PONOSNO in dobre srca želim spoznati. Obisk kina, kavarne in nedeljski izleti. Eventualno tudi resna kombinacija. Dopise (anonimnost strogo zadržana) na upravo »Dr. ted.« pod šifro »Inteligent in inteligentka«.

TRI MLADE LJUBLJANČANKE žele znanja s tremi gospodi: prednost imajo akademiki. Ponudbe s sliko pod šifro: »Marjetice«.

KROJAŠKI POMOČNIK želi znanja s boljšim dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjeje«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja s dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

VSEM GOSPODIČNAM, ki so poslale svoje ponudbe pod šifro »Takojs, sporoča tvrdka, da je mesto že oddala.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GRAFOLOG, HIROSOFF N. SADLUCKI v Ljubljani. Sprejema vsakodnevno: 9-12, 14-19. Naslov: Ljubljana — Hotel Slon — soba 64.

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vaseh, prosim za obvestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometer. Dopise prosim na upravo pod »Reklamna akcija«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dohite v črni, rjav, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagotovljena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30'-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor. Zagreb. Ilica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi. Če jo redno dvakrat na teden uporabljate, 1 steklenica z navodilom stane Din 30'-. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor. Zagreb. Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljaju in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30'-. — Naroča se pri: Nobilitor-parfumerija, Zagreb. Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40'-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor. Zagreb. Ilica 34.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHIŠTVO. Več šperanih sob na zalogi, orehova korenina, od 3.400 Din naprej. Kuhinjske kredence od 370 Din naprej pri Lancoš D. Wolfova 18.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Se posebna privlačnost je Marija, ki gleda izra Gore na nas, ki prikazuje njene tožbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107'-. Din 95'-. In Din 87'-. Naročite po doplačilci z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povretju. Se priporoča zdravko fant. urar. Jesenice-Fuzine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPO DVOSOBNO STANOVANJE s pritliklami ločeno. Ponudbe z označbo lege in namenske poslati na upravo lista pod: »Mirna, točna stranka«.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATIČNO GOSPODIČNO, dobro gospodinjico, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večjega gospodinjstva in ki je žvela na kmetih ter ima po možnosti tudi doto. iščem za svojega sina na veliko posestvo. Dopise na upravo pod »Delavne roke, plemenit značaj. Diskrecija častna zadeva.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SPORTNO KOLO, dobro ohranjeno želim kupiti. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« z označbo cene in detailnega popisa pod »Takojs plačam«.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se! Nega nog 10 Din!

Brata

Ljubljana, Selenburgova 7

Poravnajte naročnino!

Najboljša oblačila v odlični izdelavi kakor lister, kaša, buret itd. kupite izredno poceni pri **PRESKERJU Sv. Petra c. 14**

POZOR GOSPODINJE! Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki **RUDOLF VELEPIC** trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII. Sv. Jerneja cesta 25** **TELEFON 2708** Prvi poskus stalni odjem